Ἱδρυτὴς † Ν. ΓΕΡΟΧΡΙΣΤΟΣ
Ἰδιοκτῆται — κληρονόμοι
Ν. ΓΕΡΟΧΡΙΣΤΟΥ
Ἐκδότης:
ΝΙΚ. Θ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΘΕΟΧ. Κ. ΣΙΩΖΟΣ
ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1930

ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΧΑΛΚΙΔΙΚΗΣ

ΠΟΛΥΓΥΡΟΣ
ΚΥΡΙΑΚΗ
16
ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1975
ΠΕΡΙΟΔΟΣ Ε'
ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 3
ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΑΧ. 3
ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ ἀριθ. 22-337

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΟΠΙΚΩΝ ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΩΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΥ ΚΑΙ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΥ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΙΣΜΟΥ

Η ΠΛΗΓΗ ΕΧΕΙ ΞΑΝΑΝΟΙΞΕΙ

ΤΟ ΘΕΜΑ "ΒΑΡΔΙΝΟΓΙΑΝΝΗ,,

ΠΕΡΥΣΙ τὴν κοινὴ γνώμη τῆς Χαλκιδικῆς, ἀλλὰ καὶ ὁλοκλήρου τῆς Χώρας, συνεκλόνιζεν ἡ γνωστὴ ὑπόθεσις «Βαρδινογιάννη». Ἡ Ἱερὰ Μονὴ Ξενοφῶντος τοῦ Ἁγίου Ὄρους εἶχε πωλήσει ἀντὶ εὐτελεστάτου τιμήματος 53.800 στρέμματα στὸν ὅμιλο Βαρδινογιάννη. Στὴν ἔκτασιν αὐτὴ περιελαμβάνοντο 13.600 στρέμματα, καλλιεργούμενα καὶ ἀνήκοντα στοὺς κατοίκους Ἁγίου Νικολάου καὶ Νικήτης καὶ 40.200 στρέμματα δάσους τοῦ Δημοσίου. Τὸ δικαίωμα κυριότητος τῆς Μονῆς ἐπὶ τῆς ἐκτάσεως ταύτης εἶχεν ἀναγνωρίσει ὁ ὑφυπουργὸς Γεωργίας Παν. Παπαπαναγιώτου, λίγο πρὶν ἀποχωρήσει ἀπὸ τὸ Ὑπουργεῖο Γεωργίας τὴν 1 Ὀκτ. 1973.

ΤΗΝ ΥΠΟΘΕΣΙ αὐτὴ κατήγγειλεν ὁ γράφων ἁρμοδίως στὶς 13 Ὀκτ. 1973. Ταυτοχρόνως παρέδωκεν ἀντίγραφα τῆς καταγγελίας στὸν ἡμερήσιο τύπο. Ὁ «Ἑλληνικὸς Βορρᾶς» τῆς Θεσσαλονίκης ἐσήκωσε τὸ δημοσιογραφικό του βάρος. Συνεκροτήθη ἐπιτροπὴ ἀπὸ κατοίκους τῶν δύο ἐνδιαφερομένων κοινοτήτων, στὴν ὁποία μετεῖχεν ὁ γράφων καὶ παράγοντες τῆς Θεσσαλονίκης. Ἀνεστατώθη τὸ πᾶν. Ὑπομνήματα, τηλεγραφήματα, συσκέψεις, ἀναφορές, ἐπισκέψεις σὲ μέλη τῆς Κυβερνήσεως, ἀγῶνες. Ἀγωνία ἑνὸς ξεκληρισμένου κόσμου· ἀλλὰ καὶ ἠθικὴ δοκιμασία ἑνὸς ὁλοκλήρου Λαοῦ...

ΤΕΛΙΚΑ τὸ δίκαιο ἐθριάμβευσε. Στὶς 4 Ἀπριλίου 1974 ὁ τότε ὑπουργὸς Γεωργίας ἀνεκοίνωσεν ὅτι μετὰ τὴν τήρησιν τῆς νομίμου διαδικασίας ἡ πωληθεῖσα ἔκτασις ἐπανέρχεται στοὺς ἀρχικοὺς καὶ φυσικούς της ἰδιοκτήτας, στοὺς κατοίκους Ἁγίου Νικολάου καὶ Νικήτης (τὰ 13.600 στρέμματα) καὶ στὸ Δημόσιο (τὰ 40.200 στρέμματα).

Προσέθεσεν ὅμως τότε ὁ ἴδιος ὅτι ὁ φάκελλος παραπέμπεται στὸ Στρατοδικεῖο διὰ τὴν ἔρευνα καὶ καταλογισμὸ εὐθυνῶν σὲ κάθε τυχὸν παραβάτη.

ΠΑΝΤΟΤΕ εἴχαμε διαφωνήσει μὲ τὴν ἀκολουθεῖσα γραμμή. Θὰ ἄφηνεν ἀνοικτὸ τὸ θέμα. Ἔπρεπε τοῦτο νὰ λυθῆ διὰ συντακτικῆς πράξεως. Νὰ λυθοῦν ὁριστικῶς τὰ τῆς ἰδιοκτησίας τῶν ἱερῶν μονῶν τοῦ Ἁγίου Ὄρους τῶν κειμένων ἐκτὸς τῆς ἁγιωνύμου χερσονήσου. Μιὰ καὶ καλή.

Δὲν εἰσηκούσθημεν. Καὶ τώρα ἡ πληγὴ ξανανοίγει. Ὁ ὅμιλος «Βαρδινογιάννη», ὅπως πληροφορούμεθα, κατέθεσε προσφυγὴ στὸ Συμβούλιο Ἐπικρατείας, ποὺ θὰ δικασθῆ στὶς 13 Μαΐου 1975. Νέες ἀγωνίες, νέες τρεχάλες, νέες προσπάθειες.

Ἡ ΚΟΙΝΗ Γνώμη μένει ἔκπληκτος. Τὶ διάβολο συμβαίνει μ' αὐτὴ τὴν ἀποκαρδιωτικὴ ἱστορία; Πῶς συντηροῦνται οἱ ἐλπίδες τῶν ἀνθρώπων τοῦ Βαρδινογιάννη ὅτι ἠμποροῦν νὰ κερδίσουν τὴν ὑπόθεσιν; Διαγράφεται, στ' ἀλήθεια, κίνδυνος νὰ ἀπολέσουν τὰ ἀπαράγραπτα δικαιώματά τους οἱ κάτοικοι Ἁγίου Νικολάου καὶ Νικήτης, ποὺ κατοχύρωσαν ἐπὶ αἰῶνες μὲ αἷμα καὶ ἱδρῶτα; Ὁμολογουμένως περίεργα πράγματα. Ἀδυνατοῦμε νὰ τὰ ἑρμηνεύσωμε.

Ἀκόμη τὶ ἀπέδωσαν οἱ διαταχθεῖσες προκαταρκτικὲς ἐξετάσεις; Ἐνετόπισαν ὑπόπτους; Καὶ ποῦ «ἐκόλλησεν» ὁ φάκελλος, ποὺ παρεπέμφθη στὸ Στρατοδικεῖο; Διεξήχθη ἔρευνα ἢ ὄχι;

Ἡ ΠΛΗΓΗ ἔχει ξανανοίξει. Ἂν εἶχε μείνει κλειστή, κανεὶς δὲν θὰ ἐνδιαφέρετο νὰ λάβη ἀπαντήσεις στὰ ἐρωτήματα αὐτά. Τώρα ὅμως ἐμφανίζονται νέφη στὸν ὁρίζοντα. Καὶ εἶναι ἀνάγκη διὰ τὴν ὀργάνωσιν ἀποτελεσματικῆς ἀμύνης νὰ ἐπιχυθῆ πλῆρες φῶς.

Ἡ Πολιτεία ἔχει καθῆκον νὰ ἐνημερώση τὴν Κοινὴ Γνώμη. Ἔχει καθῆκον νὰ καθησυχάση τοὺς ἀγωνιῶντας κατοίκους Ἁγίου Νικολάου καὶ Νικήτης. Ἔχει καθῆκον νὰ θέθη τελεία καὶ παῦλα σὲ μία βοερὴ ὑπόθεσι, ποὺ ἀπειλεῖ νὰ πλήξη ἐκ νέου τὸ κῦρος ἑνὸς Κράτους εὐνομίας καὶ δικαίου.

Η ΦΩΝΗ ΜΑΣ

ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΤΩΝ ΖΕΡΒΟΧΩΡΙΩΝ

ΤΑ ΖΕΡΒΟΧΩΡΙΑ, ὅπως καὶ ἄλλοτε ὑπεγραμμίσθη, εἶναι πτωχὰ καὶ ταλαιπωρημένα χωριά. Οἱ κάτοικοί τους ὅμως ἔχουν γενναῖο φρόνημα καὶ εἶναι ἀπὸ τοὺς πλέον ἀκραιφνεῖς Ἕλληνες.

Ἀπὸ τὰ σοβαρώτερα προβλήματα, ποὺ ἀπασχολοῦν τὴν περιοχή, ἐμφανίζομε τὰ ἀκόλουθα:

ΤΟ ΓΥΜΝΑΣΙΟ. Ἐπὶ δύο ἔτη λειτουργεῖ στὴν Παλαιόχωρα ἰδιωτικὸ γυμνάσιο μὲ ἑκατὸ μαθητὰς περίπου, κατωτέρου κύκλου. Ὁ Γεωργικὸς Συνεταιρισμὸς ἀνεγείρει διὰ τὴν στέγασιν τοῦ Γυμνασίου κατάλληλο καὶ ἐπαρκὲς κτίσμα. Ἡ Διεύθυνσις τῆς Μέσης Ἐκπαιδεύσεως τοῦ Νομοῦ μας προτείνει (Ἀπρίλιος 1974) τὴν ἵδρυσιν δημοσίου γυμνασίου τριῶν τάξεων στὴν Παλαιόχωρα. Ὅλα βαίνουν ἱκανοποιητικά.

Ἐπιβάλλεται μόνο διὰ τὴν ἀνακούφισιν τῶν γονέων νὰ τεθῆ πλέον σὲ λειτουργία τὸ προταθὲν τοῦτο δημόσιο γυμνάσιο. Καὶ μάλιστα διὰ τὸ τρέχον ἔτος.

ΜΕΤΑΒΑΤΙΚΟ ΠΤΑΙΣΜΑΤΟΔΙΚΕΙΟ: Ἀρκετὲς ὑποθέσεις ἐκδικάζονται ἀπὸ τὸ Πταισματοδικεῖο, ποὺ ἀφοροῦν κατοίκους τῶν Ζερβοχωρίων. Ἀντὶ νὰ κουβαλοῦνται τόσοι ἄνθρωποι στὸν Ἅγιο Πρόδρομο ἢ τὸν Πολύγυρο, νομίζομε ὅτι εἶναι σωστὸ καὶ δίκαιο νὰ ἱδρυθῆ μεταβατικὸ Πταισματοδικεῖο μὲ ἕδρα τὴν Παλαιόχωρα.

ΓΕΩΠΟΝΟΣ: Καθαρῶς γεωργικὴ—καὶ εἰδικώτερα καπνοπαραγωγικὴ—περιοχὴ τὰ Ζερβοχώρια ἔχουν ἀνάγκη ἀπὸ τὴν ἄμεσο παρουσία ἑνὸς γεωπόνου. Κάποιο ἀπὸ τὰ χωριὰ αὐτὰ νὰ ὁρισθῆ ἕδρα γεωπόνου διὰ τὴν διαρκῆ καὶ ἀποδοτικὴ παρακολούθησιν τῶν καλλιεργειῶν. Καὶ ὄχι ἀπὸ τὸν Πολύγυρο...

Ο ΔΡΟΜΟΣ: Τὸ πρόβλημα ὅμως, ποὺ κυριολεκτικῶς «καίει» τὰ Ζερβοχώρια, εἶναι ἡ κατασκευὴ ἀσφαλτοστρωμένου δρόμου ἀπὸ τὴν διασταύρωσιν τοῦ Ἁγίου Προδρόμου ὡς τὴν Ἀρναία. Εἶναι ἐπιτακτικὴ καὶ ἄμεσος ἡ ἀνάγκη αὐτή. Τὰ Ζερβοχώρια ἔμειναν ἔξω ἀπὸ τὸν χορὸ διαθέσεως ἑκατομμυρίων διὰ τὴν τουριστικὴ καὶ οἰκονομική τους ἀνάπτυξιν. Τουλάχιστο ἕνα δρόμο διὰ νὰ... ἀναπνεύσουν.

ΓΕΦΥΡΑ ΣΤΟΝ ΚΟΚΚΙΝΟΛΑΚΚΟ

Ο ΚΟΚΚΙΝΟΛΑΚΚΟΣ τῆς Ἱερισσοῦ, ὅπως εἶναι γνωστό, δὲν ἔχει γέφυρα. Μὲ τὴν ἐλαφροτέρα βροχόπτωσιν τὰ νερά του ἠμποροῦν νὰ ἀποτελέσουν ἐπικίνδυνο ἐμπόδιο διὰ κάθε κινούμενο ὄχημα. Δὲν εἶναι ἄλλωστε ὀλίγες οἱ περιπτώσεις διακοπῆς τῆς συγκοινωνίας ἢ ἀνατροπῆς αὐτοκινήτων καὶ παρασυρμοῦ αὐτῶν πρὸς τὴν θάλασσα.

Φρονοῦμεν ὅτι πρέπει νὰ ἀντιμετωπισθῆ σοβαρῶς τὸ πρόβλημα κατασκευῆς γεφύρας. Στὸν ἴδιο δρόμο ὑπάρχουν ὑπάρχουν σὲ μικροτέρας σπουδαιότητος σημεῖα γέφυρες. Νὰ γίνη καὶ ἐπάνω ἀπὸ τὸν Κοκκινόλακκο δι' ἀποτροπὴ οἱουδήποτε κινδύνου ἢ ταλαιπωρίας στὸ μέλλον.

Η ΚΑΜΠΗ ΠΡΟΣΒΑΛΛΕΙ ΤΑ ΠΕΥΚΑ

ΤΑ ΠΕΥΚΑ στὸν λόφο τοῦ Πολυγύρου, ἐπάνω ἀπὸ τὸ στάδιο, ἔχουν προσβληθῆ ἀπὸ τὴν κάμπη. Καὶ ἄλλα ἀλσύλλια ἐμφανίζουν τὴν ἴδια κατάστασιν σὲ διάφορα χωριὰ τῆς Χαλκιδικῆς.

Πρέπει νὰ ληφθοῦν ἐγκαίρως ἀποτελεσματικὰ μέτρα καταπολεμήσεως τοῦ ἀσπόνδου τούτου ἐχθροῦ τῶν πευκοδενδρυλλίων. Πρὶν τὸ κακὸ προχωρήσει καὶ δὲν θεραπεύεται.

ΚΥΝΗΓΙ ΜΕ ΑΕΡΟΒΟΛΑ

ΕΠΙΣΗΜΑΙΝΕΤΑΙ ὅτι νεαροὶ ἐπιδίδονται, ἀκόμη καὶ ἐντὸς κατωκημένων περιοχῶν, στὸ κυνήγι πουλιῶν,

Συνέχεια εἰς τὴν 4ην σελίδα

ΑΠΟ ΤΟΝ ΑΓΡΟ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ

Τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Κασ)δρείας κ.κ. ΣΥΝΕΣΙΟΥ

«Ὦ γύναι, μεγάλη σου ἡ πίστις! Γενηθήτω σοι ὡς θέλεις»
(Ματθ. 15,28)

Πολὺ συμπαθητικὴ μοῦ ἦτο πάντοτε ἡ Χαναναία, ἡ γυναίκα καὶ πολὺ πονεμένη μητέρα περὶ τῆς ὁποίας κάμνει λόγον ὁ Εὐαγγελιστὴς Ματθαῖος. Καὶ ὄντως τὴν κάμνει πολὺ συμπαθητικὴ ὁ ὑσίγαστος καὶ σκληρὸς μητρικός της πόνος καὶ ἡ ἰσχυρὰ πεποίθησις, ὅτι ὁ Γαλιλαῖος Χριστὸς εἶναι ὁ μόνος, ποὺ μπορεῖ νὰ τὴν σώση ἀπὸ τὸ μεγάλο κακό, ποὺ ἀθερόπευτα βασανίζει τὴν θυγατέρα της. Οὔτε ἡ ἀρχικὴ ἄρνησις τοῦ Χριστοῦ νὰ τὴν συντρέξη, οὔτε καὶ ἡ παρομοίωσις της μὲ «κυνάριον» λόγω τῆς εἰδωλολατρικῆς προελεύσεως της τὴν ἀπελπίζουν. Ἡ κραυγή της γίνονταν ὅλο καὶ περισσότερο ἰσχυρὰ καὶ γοερά. Τὸν ἀκολουθοῦσε κραυγάζουσα ὅλο καὶ περισσότερον. Τελικὰ ξέσπασε ὁ θεϊκὸς θαυμασμός. «Καϋμένη μητέρα! ἔχεις πίστη πανίσχυρη. Ἂς γίνη τὸ θαῦμα. Ἂς ξαναβρῆ τὴν ὑγείαν ἡ θυγατέρα σου καὶ σὺ τὴν ἀνακούφιση καὶ τὸν ἀναπαυμό Ἐτήρησεν αὐτὴν τὴν ἀρνητικὴν στάσιν ὁ Κύριος, γιὰ νὰ διαλάμψη ὅλος ὁ πλοῦτος τῆς πίστεως τῆς πολυσυμπάθητης ἐκείνης μητέρας. Ὁμοίως καὶ διὰ νὰ ὑπάρξη ἡ εὐκαιρία νὰ δοθῆ τὸ ὑπόδειγμα τῆς γνησίας πίστεως. Νὰ διδαχθοῦν ἀπὸ τὸ ὑπόδειγμα αὐτὸ καὶ ὁ μαθηταὶ καὶ ὅλοι ὅσοι θὰ ἀνήκουν εἰς τὴν παράταξιν τοῦ Χριστοῦ, ἢ θὰ ἤθελαν νὰ ἀνήκουν. Πλουτισμένη εἶναι ἡ πίστις τῆς Χαναναίας. Καὶ ὁ πλοῦτος της εἶναι ἡ δυναμικότης της, ἡ ὑπομονὴ καὶ ἡ ταπεινοφροσύνη. Δὲν τὴν λυγίζουν αἱ δυσκολίαι. Δὲν τὴν διαταράσσει ἡ ἄρνησις. Δὲν τὴν προσβάλλει ἡ ὑπενθύμισις, ὅτι εἶναι μιὰ εἰδωλολατρικῆς καταγωγῆς μητέρα. Δι' αὐτὸ καὶ παραμένει ἐξαίσιον παράδειγμα πιστοῦ ἀνθρώπου. Ὅπου ὑπάρχουν περιπτώσεις κατὰ τὰς ὁποίας ἡ εἰρωνεία τῶν συγχρόνων ἀθρήσκων ἀφήνουν τοὺς χριστιανοὺς ἀπτόητους καὶ ἀνεπηρέαστους, ἐκεῖ ὄντως ἐπισημαίνομεν μιμητὰς τῆς δυνατῆς εἰς πίστιν Χαναναίας. Ὅπου ὑπάρχουν περιπτώσεις, πού, παρὰ τὴν μὴ εἰσάκουση τῶν ἱκεσιῶν, ἐξακολουθεῖ ἡ πίστις νὰ ζῆ καὶ νὰ πλησιάζη τὸν ἄνθρωπον ὅλο καὶ περισσότερον πρὸς τὸν Θεόν, ἐκεῖ ὄντως ἐπισημαίνομεν πίστιν ὑπομονετικὴν ὡς τῆς Χαναναίας. Ὅπου ὑπάρχουν περιπτώσεις, ποὺ παρὰ τὴν ἀκαρπίαν τῶν προσευχῶν, μένει κανεὶς πιστὸς καί, εἰλικρινὴς λάτρης

Συνέχεια εἰς τὴν 4ην σελίδα

ΕΘΝΙΚΩΣ ΔΡΑΣΑΝΤΕΣ ΚΑΣΣΑΝΔΡΙΝΟΙ

'Από τὸ βιβλίο τοῦ κ. Παν. Στάμου

«ΘΡΥΛΟΙ ΚΑΙ ΠΑΡΑΔΟΣΙΣ ΤΗΣ ΚΑΣΣΑΝΔΡΑΣ» (σελ. 46)

Λόγω τοῦ ἐμφύτου πρὸς τὴν ἐλευθερίαν ἔρωτος τοῦ Ἕλληνος, ἅπαντες οἱ ὁμογενεῖς τῆς Κασσάνδρας εἰργάσθησαν ἐθνικῶς. Οἱ διακριθέντες δι' ἐξαιρετικὴν ἐθνικὴν δρᾶσιν, μέχρι τοῦ 1870, ἐξ ὅσων γνωρίζω, εἶναι οἱ ἑξῆς:

1) Ρήγας Ρηγόπουλος ἤγερο—Ρήγας (1812—1872), ἐπὶ πολλὰ ἔτη διατελέσας Μουχτάρης Βάλτης, ἐκ τοῦ Συνοικισμοῦ Κρομμύδι. Ἦτο ὁ ἰθύνων νοῦς τῆς Κασσάνδρας καὶ ἀπεκλήθη σωτὴρ αὐτῆς. Οὗτος οὐ μόνον κατὰ τὸ 1854, προέλαβεν αἱματοχυσίας, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὸ 1878 καὶ 1885 ὅτε ἦλθον πάλιν ἔνοπλοι ἐκ Παλαιᾶς Ἑλλάδος δι' ἐπαναστατικὴν δρᾶσιν.[18]

2) Ἰωάννης Παιονίδης ἰατρὸς ἐκ Φούρκας, πατὴρ τοῦ ἀρχιτέκτονος Ξενοφ. Παιονίδου. Ἦτο ὁ μοναδικὸς ἐν Κασσάνδρας ἰατρὸς καὶ, λόγω τῆς ἰδιότητός του, συνδέετο μετὰ τοῦ Βαλῆ Θεσ)νίκης καὶ τῶν Τουρκικῶν Ἀρχῶν Κασσάνδρας, τὴν ἐπὶ τῶν ὁποίων ἐπιρροήν του μεταχειρίζετο ἐπ' ὠφελείᾳ τῶν ὁμογενῶν. Συνέβαλεν εἰς τὴν χορήγησιν ἀδείας ἀνεγέρσεως τοῦ πρώτου μετὰ τὸ 1821 Σχολείου Βάλτης (1840).

3) Δημ. Χουσάφης Μουχτάρης Καλάνδρας ἐκ τῆς κωμοπόλεως Ἀγ. Διονυσίου Κρήτης. Ἐφοίτησε καὶ εἰς τουρκικὸν Σχολεῖον καὶ καταταγεὶς εἰς τὸν Στρατὸν περέμεινεν εἰς Σμύρνην ὡς Ὑπαξιωματικὸς ἐπὶ διετίαν. Κατόπιν φοιτήσεως εἰς στρατιωτικὴν Σχολὴν Θεσ)νίκης ἐπὶ δύο ἔτη, ἐπανῆλθε τὸ 1844 ἐγκατεστάθη μονίμως εἰς τὴν Καλάνδραν καὶ διετέλεσεν ἐπὶ πολλὰ ἔτη Μουχτάρης, ἐρζαμόμενος ἐθνικῶς.

4) Οἱ ἀδελφοὶ Περικλῆς καὶ Βασίλειος Μαντζάρη ἐκ Κατερίνης ἐνοικιασταὶ Μετοχίων, ἔνθερμοι ὑποστηρικταὶ τῶν ὁμογενῶν, βραδύτερον, δὲ κατὰ τὸν Μακεδονικὸν ἀγῶνα «Ὁμαδάρχαι Κασσανδρείας».

5) Γεώργιος Χαδούλης ἢ ἀναγνώστης, ὡς χειροθετηθεὶς τοιοῦτος, Μουχτάρης ἐπὶ εἰκοσαετίαν τῆς Καψοχώρας, ἀποβιώσας τὸ 1872. Πολὺ δραστήριος καὶ φιλογενής. Μεταβὰς αὐτοπροσώπως εἰς Κων)πολιν ἔλαβεν ἄδειαν (Φιρμάνι) περὶ τῆς λειτουργίας Σχολείου εἰς Καψοχώραν μὲ τὴν ἐπανάστασιν τοῦ 1821. Τὸ Σχολεῖον ἐλειτούργησε μὲ δύο διδασκάλους, τὸν ἐντόπιον Εὐάγγελον Σοφὶν καὶ τὸν Βενιαμίν, ἀγνώστου ἐπωνύμου, εἶχε δὲ πολλοὺς μαθητάς, διότι ἐφοίτων καὶ ἐκ τῶν γειτονικῶν χωρίων, εἰς τὰ ὁποῖα δὲν ὑπῆρχον εἰσέτι Σχολεῖα. Τὸ σχετικὸν ἔγγραφον εὑρισκόμενον εἰς χεῖρας τῶν απογόνων του ἀπωλέσθη κατὰ τὴν ξενικὴν τῆς πατρίδος ἡμῶν κατοχὴν (1941—45)

Πολλάκις μετέβη εἰς Κων)πολιν δι' ὑποθέσεις τῆς Κοινότητος, τὰς ὁποίας λόγω τῶν γνωριμιῶν του μὲ ὑψηλὰ ἱσταμένων προσώπων διευθέτησεν ἐπωφελῶς. Συνοδευόμενος φιλικῶς μετὰ τοῦ Βαλῆ Θεσ)νίκης, ἐπέτυχε νὰ ἀπαλλάξῃ ἐπὶ τι διάστημα τὴν Καψοχώραν τῆς Κρατικῆς φορολογίας.

Αἱ ὑψηλαὶ αὐτοῦ γνωριμίαι συνετέλεσαν νὰ περιφρονῇ τὸν Μουντούρην Βάλτης, τὸν ὁποῖον εἰς τὴν πλατεῖαν αὐτῆς ἐκτύπησεν εἰς τὴν κεφαλὴν διὰ καθίσματος. Δὶς ἐστάλησαν Τζαντερμάδες εἰς Καψοχώραν πρὸς σύλληψίν του, ἀλλὰ διέφυγε διὰ τεχνασμάτων. Ἐφάνη ἄξιον τέκνον τῆς πατρίδος εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς ὁποίας ἠνάλωσεν ἑαυτόν.[19]

ΟΛΓΑ ΚΑΡΥΩΤΑΚΗ-ΚΑΜΠΟΥΡΗ
ΣΥΜΒΟΛΑΙΟΓΡΑΦΟΣ
Ν. ΜΟΥΔΑΝΙΩΝ
(ΑΡΧΕΙΟΝ ΧΡ ΤΣΑΤΣΑΡΗ)
ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ ΣΜΥΡΝΗΣ 11
ΟΠΙΣΘΕΝ ΔΗΜΟΤΙΚΟΥ ΜΕΓΑΡΟΥ
Πλησίον Καταστήματος Καμπούρη
ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ ΓΡΑΦ. 21—900
» ΟΙΚΙΑΣ 21—407

ΩΤΟ - ΡΙΝΟ - ΛΑΡΥΓΓΟΛΟΓΙΚΗ
ΚΛΙΝΙΚΗ
ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ-ΠΛΗΡΩΣ ΕΞΩΠΛΗΣΜΕΝΗ
ΙΩΑΝΝΟΥ Γ. ΚΥΡΙΑΦΙΝΗ
ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΥ ΩΤΟΡΙΝΟΛΑΡΥΓΓΟΛΟΓΟΥ
Διδάκτορος Πανεπιστημίου TUBINGEN Δ. Γερμανίας
ΠΡΑΣΑΚΑΚΗ 2 ΓΩΝΙΑ Πλατεία Ἁγ. Σοφίας
ΤΗΛ. 73—963—ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
ΔΕΧΕΤΑΙ: Ἠσφαλισμένους ὅλων τῶν Ταμείων
(πλὴν Ι.Κ.Α.)

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

ΡΑΦΕΙΟΝ "Η ΑΓΑΠΗ,,

Τοῦ κ. Τάκη Σαμαρᾶ

Σὰν ἔμποι ες στὸ ραφτάδικο τοῦ Μαστροχρήστου σ' ἔπνιγε ἡ μυρωδιὰ ἀπὸ τὸ ἀναμένο κάρβουνο τὸ μεγαλύτερο μέρος τοῦ πάγγου του ἦταν καμένο ἀπ' τὸ σίδηρο. Ἕνα κομμάτι στρατιωτικῆς κουβέρτος κολλημένη στὸν πάγγο. Τὸ κονσερβοκούτι, μὲ τὸ νερὸ καὶ ἀπὸ λωρίδες ὕφασμα φκιαγμένο, κάτι σὰν πλεξούδα, εἶδος πινέλου γιὰ νὰ βρέχῃ τὸ μέρος τοῦ ὑφάσματος, ποὺ ἔπρεπε νὰ σιδερώσῃ.

Τὴν μιὰ πλευρὰ ὁλόκληρη τοῦ ...μαγαζιοῦ καὶ σκέπαζαν πεντέξη ῥάφια ποὺ παλαιότερα ἦταν γιομάτα ὑφάσματα ὅπως ὁ ἴδιος ἔλεγε... σὲ χρόνια ἀμνημόνευτα. Τώρα τρία μεγάλα λαμπογιάλια σπασμένα ἀπὸ τὴν κρεμαστὴ λάμπα ποὺ ἦταν σκαλωμένη ἀπὸ τὸ ταβάνι ἴσια μὲ τὴν ἄκρη τοῦ πάγγου, μὲ μιὰ σιδερόβεργα. Δύο δέματα κουρέλια λιανοκομμένα στὸ πρῶτο ῥάφι. Πεντέξη μπουκάλια ἄδεια πνιγμένα στὴν ἄσπρη σκόνη ἀπὸ τὴ στάχτη τοῦ σιδέρου ποὺ φυσοῦσε μὲ τὸ φυσερὸ ὁ παραγυιὸς γιὰ νὰ δώσῃ ντουμάνι καὶ νὰ κάψῃ γρήγορα σὰν ἦταν κανένας βιαστικὸς πελάτης Κι' αὐτό, γιὰ τὰ παλαιότερα χρόνια. Μιὰ καρέκλα ποὺ πρόδιδε τὸ μεγαλεῖο ἀπὸ τὸ λυωμένο καὶ τρύπιο βελοῦδο. Τώρα ἕνα μισοσάνιδο κορφωμένο γιὰ νὰ μὴ ξεπηδοῦν οἱ σοῦστες.

Ἔ! περασμένα μεγαλεῖα.

Κάθονταν ὁ Μαστροχρήστος στὴν καρέκλα. Μεσόκοπος ἄνθρωπος. Βασανισμένος καὶ λιανόκορμος μὲ σηκωμένους τοὺς ὤμους βαστοῦσε τὰ γόνατα. Συλλογίζονταν. «Ἄχ! τί θὰ γένῃ τοὺ χάλιμ' μωρέ; Τρία κορίτσια ἀνύπαντρα καὶ γυναίκα χουρὶς λουγαριασμόν...»

«Τὸν ἀπόπερναν τὸ Μαστροχρήστο οἱ γυναῖκες, κανένας δὲν τοὺν παρηγοροῦσι. Νὰ εἶχι τοὺλάχιστον τς γναίκας τ' παρηγοριά, νὰ τοὺν ἔδιν' κουράγιο, σὰ νὰ θὰ τὰ βόλιβι τάχα. Μὰ αὐτὲς οὔλις μαζὺ τοὺν ἀπόπιρναν, τοὺν παραμάζουναν» «Ἄς εἶχα ἕναν ἄνθρωπον νὰ μὶ χαμουγιλάσ' νὰ μὴ δώσ' κουράγιου μωρέ...» Κόκκαλωσαν τὸ βλέμμα στὸ σάπιο πάτωμα. Τὰ γιαλιά του κρέμονταν στὸ ἕνα αὐτί του, ἀνέπνεε βαριά. Πότε—πότε σπασμωδικὰ ἔτρεμε τὸ ζαρωμένο μάγουλό του. Καὶ πιὸ νεῦρο θαρρεῖς ἀπὸ μοναχό του ἤθελε νὰ σταματήσῃ τὶς σκέψεις του, νὰ τὸν ξαναφέρῃ στὴ λογική, νὰ τὸν ἀποτρέψῃ ἀπὸ τὶς σκέψεις ποὺ ἡ μιὰ ὕστερα ἀπ' τὴν ἄλλη τὸν ἔσπρωχναν σὲ μιὰ ἀπόφαση...

Ὁλόκληρη ἡ ζωή του περνοῦσε τώρα ἀπὸ τὸ θολωμένο μυαλό του, ἀπὸ παιδὶ πῶς μεγάλωσε μὲ τὸν πατέρα του ποὺ ἦταν νοικοκύρης, τὴ μάνα του, τ' ἀρδέρφια του, τὰ μεγαλύτερα ἀπ' αὐτὸν τὴν Ἀσημίνα τὴν γυναίκα του ὅταν τὴν πρωτοπῆρε ἦταν καλή.. Ὕστερα τὴ μεγάλη δοκιμασία τῆς ζωῆς του σὰν ἀρρώστησε βαριὰ καὶ κάθησε δυὸ χρόνια στὸ Σανατόριο. Μὰ ἦταν θέλημα Θεοῦ νὰ γίνῃ καλά, νὰ ξαναρχίσῃ τὴ δουλιά του, νὰ γίνῃ σὰν πρῶτα καὶ καλλίτερα. Τὸν ἔρχονταν τώρα στὸ μυαλὸ ἡ μικρὴ κόρη του ὅταν ἦταν ἕξη χρονῶν κι' ἔκανε τὴν προσευχή της τὸ βράδυ σὰν ἔπεφτε νὰ κοιμηθῇ. «Παναγίτσα μου νὰ φυλάγῃς τὸν πατέρα μου, τὴν μητέρα μου καὶ ὅλον τὸν κόσμον. Σ' εὐχαριστῶ Παναγίτσα μου ποὺ ἔκανες τὸν πατέρα μου καλὰ καὶ ἦρθε πάλι στὸ σπίτι μας.»

Στὰ ξερὰ μάγουλά του ἔτρεχαν τώρα δάκρυα, πολλὰ δάκρυα, ἔβρεχαν τὸ στῆθος του, ἀναστέναξε βαθειά. Δὲν ἔτρεμε τώρα τὸ μάγουλό του, κεῖνο τὸ νεῦρο θαρρεῖς τελείωσε τὴν ἀποστολή του. Δροσερὲς φωνὲς ἀκούστηκαν στὸν δρόμο. Τὰ παιδιὰ τοῦ Σχολειοῦ γύριζαν τὸ βράδυ. Ἄλλα ἔτρεχαν καὶ ἄλλα χοροπηδοῦσαν μὲ τὶς τσάντες τους. Πόσο ἀμέριμνα γιὰ τῆς ζωῆς τοὺς ἀβάσταχτους καϋμούς, ἀμέτοχα στῶν γονιῶν τὶς φροντίδες. Σὰν τῆς ἄνοιξης δροσερὸ ἀγέρι, ἦταν τὸ πέρασμά τους ἔξω ἀπ' τὰ θαμπωμένα τζάμια τοῦ ῥαφτάδικου. Ἕνας μαθητάκος μάλιστα, θέλοντας νὰ δείξῃ πῶς ξέρει νὰ διαβάζῃ μὲ σηκωμένα τὰ μάτια στὴν ταμπέλα ἀκούστηκε. «Ῥαφεῖον ἡ ἀγάπη Χρήστου Γραμμένου». Ὁ Μαστροχρήστος σηκώθηκε ἀργὰ μὲ κουρασμένα βήματα ἄνοιξε τὴν πόρτα βρέθηκε στὸν δρόμο. Τὰ γιαλιὰ κρέμονταν ἀκόμα ἀπὸ τὸ ἕνα αὐτί του, ἀπὸ τὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ δρόμου ἔρχονταν ὁ δάσκαλος τοῦ χωριοῦ. Καλὸς καὶ πονετικὸς ἄνθρωπος. Προτίμησε πολλὲς φορὲς νὰ ῥάψῃ παντελόνι, νὰ σιδερώσῃ τὸ κομποτούμι του στὸν Μαστροχρήστο.

«Καλησπέρα Δάσκαλε. Ἔ!»

«Μὰ γιατὶ εἶσαι ἔτσι Μαστροχρήστο;» καὶ σήκωσε τὰ γιαλιά του ποὺ ἦταν κρεμασμένα ἀπὸ τὸ ἕνα αὐτί του μὲ σπάγγο. «Πές μου τί ἔχεις;» Ὁ δάσκαλος διέγνωσε τὸν πόνο του. Καὶ ἤξερε ἀπὸ τὸ σπιτικὸ καὶ τὶς δουλειὲς τοῦ Μάστορα.

Γύρισε πίσω ὁ δάσκαλος καὶ οἱ δυὸ μαζὺ βγῆκαν ἀπ' τὸ χωριό. Κουδούνια ἀκούγονταν στὸν κάμπο. Ἀπ' τὶς δουλειές τους γύριζαν οἱ χωριανοί. Γυναῖκες φορτωμένες μὲ πουρνάρια ν' ἀνάψουν τὸ φοῦρνο τους, ἄλλες μὲ τὰ μικρὰ παιδιὰ στὴν ἀγκαλιά τους γύριζαν ἀπ' τὸ χωράφι καὶ καλησπέριζαν τοὺς δυὸ φίλους μας. Ὁ δάσκαλος κουβέντιαζε καὶ χειρονομοῦσε.

«Πόσες δοκιμασίες ἔχει ἡ ζωὴ φίλε μου: Ἀλλοίμονο ἄν σὲ κάθε μιὰ ἀπ' αὐτὲς βρίσκαμε τὴ λύσι στὴν αὐτοκτονία. Τότε δὲν θὰ ὑπῆρχε κόσμος. Κανέναν ὁ Θεὸς δὲν ἀφήνει. Ἤθελα κι' ὅλας νὰ σοῦ πῶ τὸ Σχολικὸ Ταμεῖο διαθέτει δυὸ χιλιάδες δραχμὲς γιὰ νὰ φτιάξουν οἱ ὀρφανοὶ μαθηταὶ ποδιὲς σχολικές. Πᾶμε πίσω νὰ γράψουμε ἕνα χαρτί. Θὰ τὶς ἀναλάβῃς ἐσύ». Καὶ γύριασν πίσω. Τὸ ἴδιο βράδυ ὁ καλὸς δάσκαλος ἔδωσε τὰ μισὰ χρήματα στὸν Μαστροχρήστο, σὰν προκαταβολή.

Τὴν ἐπαύριο κι' ὅλας ὁ Μάστορας μὲ τὰ γιαλιὰ στὸ τελευταῖο ἄκρο τῆς μύτης του ἔπαιρνε τὰ μέτρα στὰ παιδιά.

Σὲ λίγες μέρες ἕνας ἔμπορος ἔκλεινε συμφωνία μὲ τὸν Μάστορα γιὰ ἕνα μεγάλο ἀριθμὸ ἑτοίμων πανταλονιῶν. Ὁ Μάστορας πῆρε δυὸ παλιὰ τσιράκια του. Ἔπρεπε νὰ βγῇ ἡ δουλειὰ στὴν τακτὴ προθεσμία. Ἦταν στὴν δουλειὰ γρήγορος καὶ ἔξυπνος.

Κανέναν ὁ Θεὸς δὲν ἀφήνει. Πέρασε ἡ κακὴ ὥρα. Σὲ λίγες μέρες στὸν ἐξοχικὸ ἐκεῖνο δρόμο ὁ δάσκαλος μὲ χειρονομίες ἔλεγε πολλὰ στὴν γυναῖκα τοῦ Μάστορα τὴν Ἀσημίνα

Ἐκείνη ἄκουγε μὲ προσοχή.

Πρὸ καιροῦ εἴχαμε περάσει ἀπὸ τὸ χωριὸ αὐτό. Τὸ ῥαφεῖο ἡ Ἀγάπη εἶναι τώρα μοντέρνο. Μὲ κρύσταλλα, καθρέφτες, μὲ πολυθρόνες καὶ ὑφάσματα. Θυμᾶται ἄραγε ὁ Μαστροχρήστος τὴν κακὴ ἐκείνη ὥρα καὶ τὴ δροσερὴ φωνοῦλα τοῦ μικροῦ μαθητοῦ ποὺ γίνηκε ἀφορμὴ νὰ σταματήσουν οἱ σκέψεις του ὅταν ἀκούστηκε νὰ διαβάζῃ—Ῥαφεῖον ἡ Ἀγάπη—Χρήστου Γραμμένου.

Η ΟΔΟΝΤΙΑΤΡΟΣ
ΖΗΝΑ ΚΑΛΑΜΑΡΗ - ΜΟΣΚΟΒΟΥ
Καθ' ἑκάστην
ΔΕΧΕΤΑΙ
Καὶ ὥρας 830'—1 καὶ 5—730'
εἰς τὸ ἰατρεῖον της
πλὴν Τετάρτης καὶ Σαββάτου ἀπογεύματος
(ΠΛΗΣΙΟΝ ΤΟΥ ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΥ)
Τηλέφωνον 22—469
Μὲ τὰ πλέον σύγχρονα μηχανήματα, καὶ ἀκτῖνες X
ΕΙΣ ΠΟΛΥΓΥΡΟΝ

ΣΤΙΧΟΣ

ΑΓΡΟΤΙΚΟ

Στὸ στάβλο ἀπόψε ἤρθε [τὸ φεγγάρι...
Ἐκοίταξεν ἀπ' τὸ παρά- [θυρό του,
εἶδε τὴν ἀγελάδα, τὸ μο- [σκάρι,
τὸ βόδι ποὺ μασσοῦσε τὸ [σανό του...

Στὸν κῆπο μας ἀνήσυχα [γλιστροῦσε,
ἀνέβηκεν ἀπάνω στὴ συ- [κιά μας,
ἐμέτρησε τὰ λίγα πρόβατά [μας,
εἶδε τὸ γάιδαρό μας καὶ [γελοῦσε...

Πῆγε στ' ἀμπέλι, πῆγε [στὸ λιοστάσι,
ἄκουσε τὰ κουδουνια ἀπ' [τὸ κοπάδι,
χωρὶς κουβὰ κατέβη στὸ [πηγάδι
κ' ἤπιε νερὸ πολὺ νὰ ξε- [διψάσει...

Στῆς λεύκας μας τὰ φύλ- [λα παιγνιδίζει,
ὁτὸν οὐρανὸ τὸν καθαρὸ [ἀνεβαίνει...
Μιὰ χήνα τὸ κοιμᾶζει σα- [στισμένη
κι' ὁ σκύλος μας ἀκόμα [τὸ γαυγίζει...

Ζαχ. Παπαντωνίου

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

—Νὰ βλέπῃς μὲ δυσπιστία ὅλους ἐκείνους στοὺς ὁποίους ἡ δίψα γιὰ τιμωρία εἶναι πολὺ δυνατή.

Γκαῖτε

—Τὸ κακὸ στὴ ζωὴ εἶναι ὅτι οἱ ἀνόητοι εἶναι γεμάτοι βεβαιότητα καὶ οἱ εὐφυεῖς γεμᾶτοι ἀμφιβολίες.

Λόρδος Ράσσελ

—Τὸ παιχνίδι (χαρτοπαιξία) εἶναι ἕνα εἶδος αὐτοκτονίας χωρὶς θάνατο.

Ἀντρὲ Μαλρὼ

—Ἡ ἐπιείκεια δὲν εἶναι ἀρετή, ἀλλὰ στοατηγική.

Μόρρις Γουὲστ

—Οἱ τύποι καὶ οἱ τελετὲς γίνανε γιὰ τὸν ἄνθρωπο κι' ὄχι ὁ ἄνθρωπος γιὰ τοὺς τύπους καὶ τὶς τελετές.

Ὄσκαρ Οὐάιλδ

—Οἱ ἀγαθοὶ φτωχοὶ δὲν ξέρουν πῶς τὸ λειτούργημά τους εἶναι νὰ ἐξασκοῦν τὴ γενναιοδωρία μας.

Ζὰν—Πὼλ Σάρτρ

—Ὁ φόβος εἶναι πατέρας κάθε παραφροσύνης.

Ζὼρζ Ροῦ

—Δὲν ὑπάρχουν ἰδέες· ὑπάρχουν μονάχα ἄνθρωποι ποὺ κουβαλοῦν τὶς ἰδέες· κι' αὐτὲς παίρνουν τὸ μπόϊ τοῦ ἀνθρώπου ποὺ τὶς κουβαλάει.

Ν. Καζαντζάκης

ΙΩΑΝΝΗΣ Γ. ΤΣΙΚΟΥΛΑΣ
ΕΙΔΙΚΟΣ ΠΑΙΔΙΑΤΡΟΣ
ΛΙΔΑΚΤΩΡ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ
Δέχεται 5—8 μ.μ.
Μητροπόλεως 103
ΤΗΛ. 221—047
276—650
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

"ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΧΑΛΚΙΔΙΚΗΣ,,
ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΦΗΜΕΡΙΣ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΕΝ ΠΟΛΥΓΥΡΩ
Ἱδρυτής:
† Νικόλαος Γεροχρῆστος
Ἰδιοκτῆται—κληρονόμοι
Ν. Γεροχρήστου
Ἐκδότης:
ΝΙΚ. Θ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
Διευθυντὴς
ΘΕΟΧ. ΣΙΩΖΟΣ
Προϊστάμενος Τυπογραφείου
ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΚΕΚΕΡΗΣ
ΕΤΗΣΙΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ
Φυσικὰ πρόσωπα 150 δρχ.
Νομικὰ πρόσωπα (κατώτερον) ὅριον 300 δρχ
Ἐξωτερικοῦ 22 δολλάρια
Ἐμβάσματα—Ἐπιταγαὶ κύριον Νικόλαον Κέκερην Πολύγυρον

ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΗΜΑ

«ΕΝΑΣ ΚΟΝΤΟΣ ΘΑ ΜΑΣ ΣΩΣΗ»

Πρὶν μερικὰ χρόνια ἐπισκέφθηκε τὸν Πολύγυρο ἕνα κλιμάκιο τοῦ Κρατικοῦ Θεάτρου Βορείου Ἑλλάδος. Δὲν θυμᾶμαι τὸν τίτλο τοῦ ἔργου. Μὰ οἱ διαφημίσεις παρουσίαζαν πρωταγωνιστὴ τὸν Θάνο Κωτσόπουλο. Εὐχαριστήθηκε τὸ κοινὸ ἀπ' τὴν παράσταση καὶ ἀργὰ τὸ βράδυ στὶς διάφορες συντροφιὲς γινότον κριτικὴ στὸ ἔργο. Δὲν ἄκουσα κανένα νὰ διαμαρτύρεται, ποὺ δὲν ἔπαιξε ὁ Θ. Κωτσόπουλος. Μᾶλλον οἱ θεατὲς δὲν γνώριζαν τὸν πρῶτο ἠθοποιὸ τοῦ Κρατικοῦ Θεάτρου Β. Ἑλλάδος! Ἔτσι ἐξηγεῖται... Καὶ τὸ χειρότερο· ἕνα μεγάλο ποσοστὸ ἀπὸ τοὺς θεατὲς ἀνῆκε στοὺς ἀπαιτητικοὺς κατὰ τὰ ἄλλα ὑπαλλήλους τῶν διαφόρων ὑπηρεσιῶν.

Αὐτὰ θυμήθηκα, ὅταν τὴν ἑβδομάδα ποὺ πέρασε κατάφθασε καὶ πάλι στὸν Πολύγυρο καὶ στὴν Ὁρμύλια «ἕνας κοντὸς γιὰ νὰ μᾶς σώσῃ» ὁ Νίκος Ρίζος...

Δηλαδὴ ἡ κλασσικὴ περίπτωση: Ἀφοῦ παιχθῆ τὸ ἔργο στὴν Ἀθήνα καὶ Θεσσαλονίκη· τότε, μὲ τὴν περίληψη τοῦ σεναρίου, μὲ ὅσα σκηνικὰ ἀπόμειναν καὶ μὲ ἕνα ἀριθμὸ κομπάρων προχωροῦμε γιὰ εἰσπράξεις στὴν ἐπαρχία. Μπροστὰ ὅμως βάζουμε τὸν ἠθοποιὸ φίρμα· «αὐτὸς θὰ μᾶς σώσῃ».., οἰκονομικά.

Δὲν λέμε ὅτι ὑπάρχει θεατρικὴ καλλιέργεια στὴν ἐπαρχία, ἀφοῦ ποτὲ καὶ ἀπὸ κανέναν δὲν ἔγινε πραγματικὴ σπορά. Πιστεύομε καὶ ἰσχυριζόμαστε ὅμως ὅτι ὑπάρχει ἡ δίψα καὶ τὸ ἐνδιαφέρον νὰ δοῦμε κάποιο θεατρικὸ ἔργο ποὺ τὸ ἐπίπεδό του νὰ εἶναι τοὐλάχιστο λίγο πιὸ ψηλὰ ἀπὸ μᾶς. Κι' ὄχι νὰ θεωρούμαστε νάνοι καὶ νὰ περιμένουμε «ἕναν κοντὸ νὰ μᾶς σώσῃ».

Ἂς μὴ προκαλοῦν λοιπὸν τὴν νοημοσύνη μας τὰ ἀποκόμματα θιάσων, ποὺ καταφθάνουν στὴν ἐπαρχία καὶ μάλιστα στὴ χάση καὶ στὴ φέξη. Καλύτερη ἡ ἀμάθεια, παρὰ ἡ στραβομάθεια στὸ θέατρο. Καὶ γιὰ νὰ ὁλοκληρώσουμε: καλύτερα οἱ τσιγγάνικοι αὐτοὶ θίασοι παρὰ τὰ ἔργα τῆς τηλεόρασης.

Ἡ ἀναζωογόνηση τῆς ὑπαίθρου ὑπῆρξε πάντα μέλημα ὅλων τῶν μέχρι σήμερα κυβερνητῶν τῆς Χώρας: Βέβαια, κατὰ τὶς προγραμματικές τους δηλώσεις μονάχα.. Κατὰ τὰ ἄλλα... «εὐτυχεῖτε», ποὺ λέει κι' ὁ ἀνεπανάληπτος Ἄλκης Στέας.

ΟΡΑΜΑΤΙΣΜΟΙ ΚΑΙ ΣΤΟΧΟΙ

Ο ΜΥΘΟΣ ΤΗΣ ΗΝΩΜΕΝΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ

Συχνὰ κατὰ τὰ τελευταῖα χρόνια γίνεται ὅλο καὶ πιὸ ἐπίμονος λόγος διὰ τὴν ἀνάγκη τῆς πολιτικῆς ἑνώσεως τῆς Εὐρώπης. Μάλιστα προβάλλεται ἡ ἐπιδίωξις αὐτὴ σὰν πανάκεια, ποὺ θὰ λύση πολλά, ἂν ὄχι ὅλα, τὰ ἀπασχολοῦντα τὴν γηραιὰ ἤπειρο προβλήματα. Ἰδιαίτερα «ἀφήνεται» νὰ διαδέχεται ἡ πίστις ὅτι μ' αὐτὸ τὸν τρόπο θὰ ἀνακουφισθοῦν καὶ θὰ ἐπιβιώσουν οἱ λαοί της, ποὺ συνθλίβονται ἀνάμεσα στὶς δύο κολοσσιαῖες συμπληγάδες τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν καὶ τῆς Σοβιετικῆς Ἑνώσεως.

Αἰσιόδοξο καὶ ἐλπιδοφόρο μήνυμα. Ὑποδηλώνει κάποια ἔξαρσιν πολιτικοῦ ρωμαντισμοῦ. Ταυτοχρόνως ὅμως γίνεται καὶ ὅπλο ἀντιστάσεως, ὅσης εἶναι δυνατό, ἐναντίον τῶν ὑπερδυνάμεων. Ἀκόμη μεταθέτει τὶς προσδοκίες τῶν εὐρωπαϊκῶν λαῶν σ' ἕνα πλέον εὐοίωνο μέλλον... ποὺ ἴσως δὲν ὁλοποιηθῆ ποτέ. Ἔ, καὶ ἡ μείωσις τοῦ ἄγχους εἶναι κάποια προσφορά.

Ἀλλ' ἡ πολιτικὴ ἕνωσις τῆς Εὐρώπης, τοὐλάχιστο ὑπὸ τὶς σημερινὲς συνθῆκες, καὶ ἀνεδαφικὴ εἶναι· καὶ πανάκεια δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἀποβῆ. Ἕνα ἀναλνητικό, ποὺ θὰ κατα πρεῦνη ἀρκετοὺς πόνους· κάποιες ἀλκυονίδες ἡμέρες σὲ μεσοχειμωνο. Κυρίως ὅμως, διότι φαίνεται ἀπραγματοποίητος πόθος. Καὶ οἱ λόγοι εἶναι οἱ ἀκόλουθοι:

Ἡ Εὐρώπη ἔχει πάμπολλα κράτη. Στὰ ἐδάφη της ἤνθησαν οἱ πιὸ ἐντονοισωβινισμοί. Ἐπὶ χιλιετηρίδες διεξήχθησαν μετοξὺ τῶν λαῶν της ἄγριοι καὶ ἐξοντωτικοὶ πόλεμοι. Πυριτιδαποθήκη τοῦ κόσμου. Σύνορα ἀπὸ κατάρες, μίση καὶ αἷμα. Θὰ εὑρεθῆ ὁ μάγος, ποὺ θὰ μεταβάλη τοὺς ἐθνικιστικοὺς φανατισμοὺς σὲ πυρετὸ ἀγάπης καὶ συναδελφώσεως καὶ δημιουργίας; Ἀπίθανο...

Ἀκόμη ἡ Εὐρώπη εἶναι τεμαχισμένη στὰ δύο μ' ἕνα βαρὺ καὶ ἀνελέητο «σιδηροῦν παραπέτασμα» Δύο κόσμοι ἀντίθετοι. Ὀρθιοι καὶ ἀδυσώπητοι ἐναντίον ἀλλήλων. Σὰν ἀστακοὶ ὡπλισμένοι. Ἠμπορεῖ νὰ συντελεσθῆ πολιτικὴ ἕνωσις χωρὶς τοὺς ἀλκίμους λαοὺς τῆς ἀνατολικῆς Εὐρώπης; Καὶ ποῖο μέλλον θὰ εἶχε χωρὶς αὐτούς; Ἀβέβαιο...

Αὐτὲς τὶς θεμελιώδεις ἀλήθειες ἔχοντας ὑπ' ὄψιν του ὁ μεγάλος Κάρολος Ντὲ Γκὼλ—δραματιζόταν κάποια ἄλλη ἕνωσιν τῆς Εὐρώπης ἐκεῖνος—διεπίστωνε στὶς 5 Σεπτ. 1960 «εἶναι χίμαιρα ἡ σκέψις ὅτι μπορεῖ νὰ δημιουργηθῆ κάτι ἰσχυρὸ ἔξω καὶ ἐπάνω ἀπὸ τὰ κράτη». Δι' αὐτὸ καὶ δὲν ἐδίστασε νὰ διακηρύξη ἀνοικτὰ ὅτι ἡ Εὐρώπη εἶναι σὰν τὸ ψητό, ποὸ μαγειρεύθηκε ἀπὸ τὴν Γαλλία καὶ τὴν Γερμανία καὶ ἔχει γαρνιτούρα λίγη ἰταλικὴ σαλάτα καὶ λίγη σάλτσα Μπενελούξ».

Ἰδοὺ ἀκόμη πῶς παρουσιάζει τὶς ἀπόψεις τοῦ Ντὲ Γκὼλ ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου ὁ Συφφέρ. «Ἡ Εὐρώπη εἶνοι μία λέξις, ποὺ δὲν ἀρέσει διόλου στὸν Ντὲ Γκὼλ. Δι' αὐτὸν ἡ Εὐρώπη ἀποτελεῖ μία ἤπειρο, ὄχι μία θρησκευτικὴ πίστιν. Ἡ ἕνωσις, τὴν ὁποία ἐδημιούργησεν ὁ Ζὰν Μοννέ, τοῦ φαίνεται ἀσφυκτικὰ μικρή· δὲν τοῦ ταιριάζει. Τί εἶναι πράγματι μία Εὐρώπη χωρὶς τὴν Πολωνία, χωρὶς τὴν Ρουμανία; Μία Εὐρώπη χωρὶς τὴν Πράγα, τὴν Βιέννη, τὴν Βουδαπέστη καὶ αὐτὴ ἀκόμη τὴν Μόσχα; Μπορεῖ νὰ ὑπάρξη ἰσορροπία σ' αὐτὴ τὴν ἤπειρο, ποὺ ἐδῶ καὶ χίλια χρόνια ἀποτελεῖ ἔρμαιο τοῦ ἐμφυλίου πολέμου;»

Ἡ ἀποτελεσματικότης ὅμως μιᾶς πολιτικῆς ἑνώσεως τῆς Εὐρώπης τίθεται δι' ἕναν ἄλλο οὐσιαστικώτερο λόγο ὑπὸ ἀμφισβήησιν. Εἶναι γηρασμένη ἤπειρος. Ἔχει περιωρισμένο μέλλον· πάντως ὄχι θαλλερό. Ὁ πολιτισμός της ἔγειρε πρὸς τὴν δύσιν. Εὑρίσκεται στὸ λυκόφως. Εἶναι ἐντυπωσιακὸς ἴσως· ἀλλὰ κούφιος πολιτισμός. Ἄνευρος, χωρὶς ἐσωτερικὸ εἰρμό, χωρὶς περιεχόμενο. Ἔχει θεοποιήσει τὸ ἐφήμερο, τὸ εὔκολο, τὸ εὐχάριστο. Αὐτευνουχίζεται στὴν ραστώνη καὶ τὴν ἡδύτητα. Δὲν εἶναι ἐσωτερικὸς πολιτισμός· δὲν εἶναι ἠθικὸς πολιτισμός· δὲν εἶναι πολιτισμὸς τῶν ἰδανικῶν. Συνθλίβεται ἀπὸ τὶς ἐντεινόμενες πιέσεις τῆς κοινωνίας τῆς εὐδαιμονίας. Εἶναι πολιτισμὸς ὑλιστικός.

Ἐφθάσαμε στὸ «λυκόφως τῶν θεῶν». Ὁ ἄλλοτε ὑπερπολιτισμὸς τῆς Εὐρώπης, ποὺ ἦτο καὶ πολιτισμὸς τοῦ κόσμου σβήνει. Καὶ ἡ Εὐρώπη, ἡ κυτίς τοῦ Πνεύματος καὶ τοῦ Ὕψους, γέρνει πρὸς τὴν παρακμή. Ἔτσι σχεδόν, ὅπως ὅλοι οἱ μεγάλοι πολιτισμοί. Νὰ πῶς ἔβλεπε τὸν πολιτισμὸ οὐτό, πρὶν λίγα χρόνια ὁ Μαχάτμα Γκάντι «Ὁ εὐρωπαϊκὸς πολιτισμὸς μόνο κατ' ὄνομα εἶναι πολιτισμός. Σύμφωνα μὲ μία ἰνδικὴ ἔκφρασιν εἶναι «ἡ μαύρη ἐποχή, ἡ ἐποχὴ τοῦ σκότους». Ἔχει ἀνυψώσει ὡς μοναδικὸ σκοπὸ τῆς ζωῆς τὴν ὕλη. Δὲν δείχνει κανένα ἐνδιαφέρον διὰ τοὺς θησαυρούς, ποὺ κρύβει ἡ ἀνθρωπίνη ψυχή. Παραπλανᾶ τοὺς Εὐρωπαίους καὶ τοὺς ὑποδουλώνει στὸ χρῆμα. Τοὺς κάνει ἀνικάνους νὰ χαροῦν μία ἤρεμο ἐσωτερικὴ ζωή... Ὁ σατανικὸς αὐτὸς πολιτισμός, ποὺ ἀπειλεῖ νὰ ἐξαφανίση τὴν ζωτικότητα τῶν φυλῶν, θὰ αὐτοκαταστραφῆ...»

Ἀληθινὰ τήκεται στὰ καμίνια τῆς ἡδονῆς· καὶ ἀργοπεθαίνει στὰ ἄντρα καταναλώσεως μαριχουάνας.

Ὅραμα λοιπὸν ἡ ἡνωμένη Εὐρώπη. Μῦθος χρήσιμος διὰ τοὺς πολιτικούς. Χρυσόσκονη στὰ βμέφαρα τῶν ταλαιπωρημένων Εὐρωπαϊκῶν λαῶν.

Ο ΣΤΟΧΑΣΤΗΣ

ΕΛΕΥΘΡΕΣ ΦΩΝΕΣ

ΜΑΘΗΤΑΙ: Ο ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟΣ ΝΟΜΟΣ

Μὲ τὴν πεποίθησιν, τὴν ὁποία ὑπεγραμμίσαμε καὶ στὸ πρῶτο μας ἄρθρο, ὅτι ὁ διάλογος προάγει τὰ συμφέροντα τοῦ τόπου καὶ διευκολύνει τὴν ἐξεύρεσιν τῶν ὀρθῶν λύσεων δυμοσιεύομε κατωτέρω ἀπάντησιν τοῦ Νομάρχου Χαλκιδικῆς κ. Νικ. Μπαλκίζα ἐπὶ δύο σχολίων τῆς Ἐφημερίδος μας σγετικῶν μὲ τὴν μεταφορὰ τῶν μαθητῶν Γυμνασίου ἀπὸ τὸ Στρατώνι στὴν Ἱερισσὸ καὶ τὴν ἔρευνα τῶν συνθηκῶν ἐργασίθς στὰ μεταλλεῖα τοῦ νομοῦ μας:

«Ἀξιότιμε κ. Δ)ντά,

Εἰς τὸ φύλλον τῆς 2ας Φεβρουαρίου τρ. ἔτους τῆς ἡμετέρας ἐφημερίδος ἐσχολιάσθησαν τὰ κάτωθι ζητήματα:

ΠΡΩΤΟΝ: Ὅτι δῆθεν, κακῶς οἱ ἁρμόδιες ὑπηρεσίες τῆς Νομαρχίας ἠρνήθησαν νὰ χορηγήσουν τὴν σχετικὴν ἄδειαν εἰς τὴν μεταλλεττικὴν ἑταιρείαν Στρατωνίου, ἵνα αὕτη μεταφέρη διὰ τῶν ἰδίων αὐτοκινήτων της τοὺς μαθητὰς τοῦ Στρατωνίου εἰς τὸ Γυμνάσιον Ἱερισσοῦ καὶ τανάπαλιν καὶ καταλήγει τὸ σχόλιον μὲ τὴν ἐπιτακτικὴν σημείωσιν «νὰ δοθῆ ἀμέσως ἡ αἰτηθεῖσα ἄδεια».

Ἐπ' αὐτοῦ γνωρίζομεν ὑμῖν τὰ κάτωθι:

Ἡ ρηθεῖσα ἑταιρεία ἔχει ἄδειαν ἵνα μεταφέρη διὰ τῶν αὐτοκινήτων της ἀποκλειστικῶς καὶ μόνον τοὺς ἐν αὐτῇ ἐργαζομένους. Ὑπὸ ποίαν ἔννοιαν καὶ βάσει ποίου Νόμου θὰ ἠδύνατο ἡ Νομαρχία νὰ χορηγήση ἄδειαν μεταφορᾶς δι' αὐτῶν καὶ ἑτέρων ὁμάδων ἢ κατηγοριῶν ἀτόμων;

Κι' ἂν κατ' ἐπέκτασιν τοῦ ἰσχυρισμοῦ τῆς ἐφημερίδος, ἤθελεν παρουσιασθῆ εἷς φιλανθρωπικὸς ὀργανισμὸς καὶ ἠτεῖτο νὰ τῷ χορηγηθῆ ἄδεια ὅπως μεταφέρη καθημερινῶς τοὺς δημότας τοῦ Πολυγύρου π.χ. εἰς Θεσ)νίκην καὶ τανάπαλιν ἐντελῶς δωρεάν, θὰ ἠδύνατο ἡ Νομαρχία νὰ χορηγήση τοιαύτην ἄδειαν, νομιμοποιοῦσα τὴν ὄντως λίαν εὐχάριστον ταύτην πρότασιν;

Πολλὰ εἶναι καὶ εὐχάριστα καὶ ἐπωφελῆ ἐκ πρώτης ὄψεως, πλὴν ὅμως ὅταν δὲν εἶναι σύννομα δὲν δύναται ἡ Διοίκησις νὰ τὰ υἱοθετήση.

ΔΕΥΤΕΡΟΝ: Ἐσχολιάσθη ἐπίσης ὅτι δῆθεν ἡ κοινὴ γνώμη ἔχει ἀπορίες, διατὶ ἄραγε ἐχρειάσθη νὰ ληφθῆ ἀπόφασις ὑπὸ τῶν κ.κ. ὑπουργῶν Βιομηχανίας καὶ Ἀπασχολήσεως περὶ συγκροτήσεως εἰδικῆς ἐπιτροπῆς πρὸς ἐξέτασιν τῶν συνθηκῶν ἐργασίας εἰς τινα μεταλλεῖα τῆς Χαλκιδικῆς, ἀφοῦ ὑπάρχει στὴν Χαλκιδικὴν Νομάρχης—Γραφεῖον Ἐργασίας καὶ Μηχανολογίας.

Φρονοῦμεν ὅτι οἱ ἀπορίες εἶναι ἐντελῶς ἀδικαιολόγητες.

Ὡς γνωστὸν ἡ ἔρευνα τῶν συνθηκῶν ἐργασίας εἰς τὰ ἐν Ἑλλάδι μεταλλεῖα ἀνήκει εἰς τὴν Διεύθυνσιν μεταλλείων τοῦ Ὑπουργείου Βιομηχανίας, τῆς ὁποίας διευθύνσεως δὲν ὑφίσταται τμῆμα εἰς τὴν Νομαρχίαν Χαλκιδικῆς. Συνεπῶς ὁ Νομάρχης καὶ τὰ Γραφεῖα Ἐργασίας καὶ Μηχανολογίας οὔτε τὴν ἁρμοδιότητα οὔτε τὰς εἰδικὰς γνώσεις ἔχουσι διὰ νὰ ἐκτελέσουν τὸ ἔργον τὸ ὁποῖον ἐπετέλεσεν ἡ ἐπιτροπή, ἀποτελεσθεῖσα ὑπὸ εἰδικῶν ἐπιστημόνων.

Ἄλλωστε ὁ ὑπουργὸς οἱουσδήποτε ὑπουργείου ἔχει δικαίωμα, φρονοῦμεν, νὰ ἐνημεροῦται, καὶ ἐλέγχη προσωπικῶς ἢ δι' ὀργάνων τῆς ἐπιλογῆς του ἐπὶ παντὸς ζητήματος εἴτε τοῦτο εἶναι γενικὸν εἴτε ἀφορᾶ συγκεκριμένον τόπον τῆς ἐπικρατείας.

Διατὶ λοιπὸν αἱ ἀπορίαι;

Μετ' εὐχαριστιῶν
διὰ τὴν φιλοξενίαν
Ὁ Νομάρχης Χαλκιδικῆς
Νικόλαος Μπαλκίζας»

Σημ. «ΦΩΝΗΣ:

Ἐπὶ τοῦ θέματος μεταφορᾶς τῶν μαθητῶν ἐτισημαίνομε τὰ ἀκόλουθα:

Δὲν ἀγνοοῦμε καὶ ἡμεῖς τὴν ἀπαγορευτικὴ διάταξιν τοῦ νόμου, στὴν ὁποία ἀναφέρεται ὁ κ. Νομάρχης· οὔτε θέτομε ὑπὸ ἀμφισβήτησιν τὰ ὁπωσδήποτε εὐμενῆ αἰσθήματα τούτου πρὸς τοὺς μαθητάς. Ἂν εἴμεθα λίγο αὐστηροὶ στὴν ἔκφρασιν, αὐτὸ ὀφείλεται στὴν ἱερὰ ἀγανάκτησιν, ποὺ δοκιμάζομε, καὶ ποῖος δὲν τὴν δοκιμάζει;—διὰ τὴν ἀδικαιολόγητο καὶ ἀνεπίτρεπτο ταλαιπωρία τῶν γυμνασιοπαίδων καὶ τὴν οἰκονομικὴ ἐπιβάρυνσιν τῶν γονέων τους—πτωχῶν μεταλλωρύχων. Μεγαλύτερος νόμος ἀπὸ τὰ παιδιὰ δὲν ὑπάρχει.

Ἂν οἱ σύμβουλοι τοῦ κ. Νομάρχου ἀντιμετωπίσουν μὲ τὴν ἐπιβαλλομένη σοβαρότητα τὸ θέμα, νομίζομε, ἠμποροῦν νὰ εἰσηγηθοῦν ἱκανοποιητικὴ φόρμουλα διὰ τὴν λύσιν του. Ἄλλως νὰ κινηθῆ ἡ διαδικασία συμπληρώσεως τῆς σχετικῆς νομοθεσίας.

Ἀλλὰ καὶ μόνο, ποὺ ὁ Νομάρχης, κατὰ τὴν διάτοξιν τοῦ ἄρθρου 24 τοῦ ΝΔ 102] 1973 ρυθμίζει τὰ δρομολόγια τῶν λεωφορείων τοῦ ΚΤΕΛ. ἀρκεῖ διὰ νὰ ὁρισθῆ τοιοῦτο εἰδικῶς διὰ τὴν ἐξυπηρέτησιν τῶν μαθητῶν σὲ λογικοὺς χρόνους ἀναχωρήσεως καὶ ἐπιστροφῆς, ὥστε νὰ ἀποφευχθῆ ἡ καταταλαιπώρησίς των.

Πιστεύομε λοιπὸν ὅτι θὰ εὑρεθῆ λύσις. Καὶ πρέπει νὰ εὑρεθῆ μέχρι ὁρίου τινός. Ἡμεῖς δὲν ἀρνούμεθα τὸ δικαίωμα οἱουδήποτε ὑπουργοῦ νὰ ἐπιλαμβάνεται θεμάτων τῆς καθ' ὅλη ἁρμοδιότητός του. Ἀλλὰ ποίου εἰσήγησιν ἤκουσαν οἱ κ.κ. Ὑπουργοὶ Ἀπασχολήσεως καὶ Βιομηχανίας διὰ νὰ διατάξουν τὴν σχετικὴ ἔρευνα; Ἡμεῖς γνωρίζομε ὡς κυβερνητικὸ ἐκπρόσωπο τὸν Νομάρχη. Τὸν ἠρώτησαν; Μᾶλλον ὄχι· διότι δὲν θὰ παρέλειπε νὰ συμπεριλάβη καὶ τὰ ἄλλα δύο μεταλλεῖα τοῦ νομοῦ μας, Γερακινῆς καὶ Πατλιδᾶ. Ἰδοὺ λοιπὸν διατὶ θίγομε τὸ θέμα. Καὶ ἐπιμένομε ὅτι κάθε ὑπεύθυνος εἰσήγησις πρέπει νὰ γίνεται ἀπὸ τὸν Νομάρχη μας διὰ νὰ μὴ σημειώνονται ὀλισθήματα.

Τὸ πόσο δίκαιο εἴχαμε ἀπεδείχθη ἀμέσως. «Πρὶν ἀλέκτωρ φωνῆσαι», διετάχθη ἡ ἐπέκτασις τῆς ἐρεύνης—καὶ ἐγένετο ἤδη—καὶ στὰ ἕτερο δύο λεταλλεῖα Γερακινῆς καὶ Πατλιδᾶ.

Πιστεύομε λοιπὸν ὅτι ὄχι μόνο δικαιολογημένες ἦσαν οἱ ἀπορίες, ἀλλὰ καὶ χρήσιμες

ΛΙΓΑ ΑΠ' ΤΑ ΠΟΛΛΑ ΓΙΑ ΤΗ "ΦΩΝΗ,,

Εὐχαριστῶ διὰ τὴν ἀποστολὴν τῆς «ΦΩΝΗΣ». Σᾶς συγχαίρω καὶ εὔχομαι καλὴν περαιτέρω σταδιοδρομίαν.

Παῦλος Μαυρολόπουλος
τ. ὑπουργὸς

—...Χάρηκα πολὺ γιὰ τὴν ἀπόφασι νὰ δώσετε συνέχεια καὶ νέο αἷμα στὴ «Φωνὴ τῆς Χαλκιδικῆς». Θὰ ἦταν κρῖμα νὰ σταματήση ἡ φωνή της. Σπάνια ἐφημερίδα ἐπαρχιακὴ διαβάζεται μὲ τόσο ἐνδιαφέρον...

Δημοσθ. Γούλας

—«Ἐγκάρδια συγχαρητήρια καὶ εὐχές».

Κων. Κοσμᾶς

ΠΡΙΝ 20 ΧΡΟΝΙΑ

—Ὁμὰς τοῦ Μέσου Κατηχητικοῦ Γαλατίστης παρουσίασεν θεατρικὸν πρόγραμμα εἰς τὴν Ἀρναίαν.

—Ἑορταστικὴ ἐκδήλωσις τῶν ὑπαλλήλων τῆς Ἀγροτικῆς Τραπέζης ἔλαβεν χώραν εἰς τὰ Νέα Μουδανιὰ ἐπὶ τῇ συμπληρώσει 25ετίας ἀπὸ τῆς ἱδρύσεως τῆς ΑΤΕ

—Ὁ Πρόεδρος τοῦ Δικηγορικοῦ Συλλόγου Χαλκιδικῆς Ν. Παπαμόξιμος καὶ ὁ Γεν. Γραμματεὺς Α. Τάσιος δι' ἀνακοινώσεώς των καθιστοῦν γνωστὸν ὅτι ἡ ἐπιμέλεια τῶν πάσης φύσεως δικαστικῶν ὑποθέσεων ἐν Χαλκιδικῇ εἶναι ἔργον ἀποκλειστικὸν τῶν δ ωρισμένων παρὰ τῷ Πρωτοδικείω Χαλκιδικῆς δικηγόρων. Καὶ ὅτι ὁ Σύλλογος θὰ ἐπιδιώξη τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ νόμου.

—Μὲ μεγάλη λαμπρότητα ἔλαβε χώρα ἡ ἑορτὴ τῆς Μητέρας εἰς τὸν Ἅγιον Πρόδρομον.

Η ΓΝΩΜΗ ΜΑΣ

ΚΥΝΗΓΙ ΜΕ ΑΕΡΟΒΟΛΑ

Συνέχεια ἐκ τῆς 1ης σελίδος

μὲ ἀεροβόλα. Τὸ σπὸρ αὐτὸ εἶναι ἐπικίνδυνο. Προχθὲς μάλιστα ἀνεγράφετο στὸν Τύπο ὅτι κάποιο παιδὶ ἔχασε τὸ μάτι του.

Νὰ ἀπαγορευθῆ λοιπὸν τὸ κυνήγι μέσα σὲ κατωκημένους χώρους μὲ ἀεροβόλα. Εἶναι στοιχειῶδες μέτρο προνοίας.

ΔΗΛΩΣΙΣ ΚΑΙ ΠΡΟΣΚΛΗΣΙΣ

Δήλωσις καὶ Πρόσκλησις Μενελάου Κρήτου τοῦ Γεωργίου, κατοίκου Κρυοπηγῆς Κασσάνδρας—Χαλκιδικῆς

Προτιθέμενος νὰ συνάψω ἐφ' ἅπαξ ἢ κατ' ἐπανάληψιν ἐνυπόθηκον δάνειον παρὰ τῆς Ἐθνικῆς Κτηματικῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος πρὸς τὸν σκοπὸν ἀποπερατώσεως μιᾶς τριορόφου οἰκοδομῆς, ἀποτελουμένης κατὰ τὸ ἰσόγειον ἐκ δύο (2) καταστημάτων ἑκάστου μ2 80 καὶ 120 κατὰ τὸν πρῶτον καὶ δεύτερον ὄροφον ἐκ τεσσάρων (4) διαμερισμάτων εἰς ἕκαστον ὄροφον, τῶν δύο ἐκ μ2 53,40 καὶ τῶν ἑτέρων δύο ἐκ μ2 46,80, συγκειμένου ἑνὸς ἑκάστου ἐκ δύο δωματίων, κουζίνας, χὼλ καὶ λουτροαποχωρητηρίου, ἥτις πρόκειται νὰ λειτουργήσῃ ὡς ξενοδοχεῖον καὶ εὑρίσκεται σήμερον εἰς τὴν κατασκευὴν τοῦ ἐκ μπετὸν—ἀρμὲ σκελετοῦ αὐτῆς καὶ νὰ παραχωρήσω αὐτῇ πρὸς ἀσφάλειαν τοῦ δανείου τούτου, τὸ δικαίωμα ἐγγραφῆς πρώτης ἢ πλειόνων ἑπομένων κατὰ τάξιν ὑποθηκῶν παραχωρουμένων διαδοχικῶς ἐπὶ τοῦ κατωτέρω περιγραφομένου κτήματός μου ἤτοι ἐπὶ ἑνὸς διηρημένου καὶ αὐτοτελοῦς τμήματος οἰκοπέδου, συνολικῆς ἐκτάσεως μέτρων τετραγωνικῶν 524 περίπου, κειμένου ἐντὸς τῆς Κοινότητος Κρυοπηγῆς τῆς περιφερείας τοῦ Εἰρηνοδικείου Ν. Μουδανιῶν τοῦ Νομοῦ Χαλκιδικῆς, συνορευόμενον γύρωθεν, Ἀνατολικῶς μὲ ἀπαλλοτριωθεῖσαν ζώνην, ἐξ ἧς χωρίζεται ἀπὸ δημόσιον δρόμον Πολυχρόνου—Καλλιθέας Χαλκιδικῆς, ἐπὶ πλευρᾶς μέτρων εἴκοσι ἑπτὰ (27) Δυτικῶς ἐπὶ τεθλασμένης γραμμῆς μὲ ἰδιοκτησίας Δ. Κωνσταντινούδη ἐπὶ πλευρᾶς μέτρων ἑπτὰ καὶ 0,80—7,80— καὶ Α. Ταχτικοῦ ἐπὶ πλευρᾶς μέτρων δέκα τριῶν καὶ 0.50 —13,50—, Νοτίως μὲ ρεῦμα (κοινόχρηστον) ἐπὶ πλευρᾶς μέτρων εἴκοσι καὶ 0,80—20,80— καὶ Βορείως μὲ ὑπόλοιπον οἰκόπεδον τοῦ Γεωργίου Κρήτου τοῦ Νικολάου ἐπὶ πλευρᾶς μέτρων εἴκοσιν πέντε —25—.

Διακηρύσσω ὅτι τοῦ κτήματος τούτου τυχγάνω ἀποκλειστικὸς κύριος, νομεὺς καὶ κάτοχος, περιῆλθε δὲ τοῦτο εἰς ἐμὲ ἐξ ἀγορᾶς παρὰ τοῦ Γεωργίου Κρήτου τοῦ Νικολάου δυνάμει τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 158]14—1—1975 συμβολαίου τοῦ συμ)φου Θεσ)νίκης Εὐαγγέλου Βαντσίου μεταγραφέντος εἰς τὰ βιβλία μεταγραφῶν τοῦ Ὑποθηκοφυλακείου Κασσάνδρας ἐν τόμῳ καὶ ἀριθμῷ 87]56, ἀφ' ἧνέμομαι καὶ κατέχω τοῦτο. Εἰς τὸν δικαιοπάροχόν μου Γεώργιον Κρήτου τοῦ Νικολάου ἐξ ἀγορᾶς παρὰ τοῦ Χρήστου Καρακάση τοῦ Ἀστερίου, ἐν ἔτει 1930 ἀφ' ἧς οὗτος ἐνέμετο καὶ κατεῖχεν μέχρις τῆς πρὸς ἐμὲ πωλήσεώς του.

Προσκαλῶ δὲ πάντα ἔχοντα ἢ ἀξιοῦντα οἱονδήποτε ἐμπράγματον δικαίωμα ἢ νομὴν ἐπὶ τοῦ κτήματός μου τούτου ὅπως συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 2 παρ. δ' τοῦ νόμου 3743]1929 «περὶ τῶν εἰς τὴν Ἐθνικὴν Τράπεζαν τῆς Ἑλλάδος παραχωρουμένων ὑποθηκῶν ἐπὶ ἀκινήτων εἰς ταῖς Νέαις Χώραις» γνωστοποιήσῃ ἐμπροθέσμως ὅπου ὁ ὡς ἄνω Νόμος ὁρίζει τὰ τυχὸν δικαιώματά του.

Ἐν Κρυπηγῇ τῇ 13)2)1975

Ὁ Δηλῶν καὶ Προσκαλῶν

Μενέλαος Γεωρ. Κρήτος

ΑΠΟ ΤΟΝ ΑΓΡΟ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ

Συνέχεια ἐκ τῆς 1ης σελίδος

τοῦ μὴ βοηθήσαντος αὐτὸν ἀκόμη Θεοῦ, ἐκεῖ ὄντως ἐπισημαίνομεν ὕπαρξιν πιστῶν ἀνθρώπων ὡπλισμένων μὲ ταπεινοφροσύνην. Μὰ ἴσως ἀπορήσῃ κανείς. Διατὶ ἀπαιτεῖ αὐτὰ ὁ Κύριος; Διότι αὐτὰ ἀποτελοῦν τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς πίστεως. Ἂν ἡ πίστις δὲν ἔχει δύναμιν, δὲν ἔχει ἀντοχήν, δὲν ἔχει ὑπομονήν, δὲν ἔχει ταπεινοφροσύνην, τότε θὰ εἶναι κάτι τὸ ἀδύναμον, κάτι τὸ ἀνυπόμονο, κάτι τὸ εὐκαλόπιστο, κάτι τὸ ὑπερήφανο καὶ ἀλαζονικό. Μὰ ὅπου ὑπάρχουν αὐτὰ ἠμπορεῖ νὰ ὑπάρχῃ μικροψυχία, δειλία, ἐκνευρισμός, ἀλαζονεία, ἀνυπομονησία, ἀναίδεια, αὐθάδεια, ὄχι ὅμως πίστις. Ἰδοὺ λοιπὸν διατὶ πρέπει νὰ ἔχῃ τὰ προσόντα τῆς πίστεως τῆς Χαναναίας ἡ πίστις μας διὰ νὰ δικαιοῦται νὰ ὀνομάζεται πίστις καὶ νὰ εἶναι εὐπρόσδεκτη. Κανένας φίλος δὲν ἠμπορεῖ νὰ καυχᾶται, ὅτι εἶναι συνδεδεμένος μαζύ μας μὲ ἀληθινὴν καὶ ἀνυπόκριτην φιλίαν, ἂν ἡ φιλία του εἰς τὴν πρώτην δοκιμασίαν χάνεται καὶ ἐξαφανίζεται καὶ προσβάλλεται καὶ παίρνει τὴν ὄψιν ψυχρότητος, ἐκνευρισμοῦ καὶ ὕβρεως ἐναντίον μας. Μιὰ τέτοια φιλία μόνον τὸ ὄνομα ἔχει. Εἰς τὴν πραγματικότητα εἶναι ἀνιδιοτέλεια, συμφεροντολογία, ὑποκρισία, καὶ ὑπεροψία. Αὐτὰ τὰ ὁποῖα ἀπαιτοῦμεν ἐμεῖς διὰ νὰ θεωρήσωμεν κάποιον ὡς γνήσιον φίλον, αὐτὰ πολὺ περισσότερον πρέπει νὰ ἀπαιτῇ ὁ Κύριος ἀπὸ τοὺς ἰδικούς του φίλους, διὰ νὰ τοὺς θεωρήσῃ γνησίους πιστούς. Ὅπου ὑπάρχουν πιστοὶ κατὰ τὸ παράδειγμα τῆς Χαναναίας, δὲν μένουν ἀπροστάτευτοι. Καὶ ἂν δὲν τοὺς δοθῇ, ἔχουν συνείδησιν ἥρεμη καὶ εἶναι ἄξιοι νὰ γίνουν κάποτε ἕνα πνευματικὸ τριαντάφυλλο, ποὺ θὰ στολίσῃ τὸ ἀμάραντο στεφάνι τοῦ Χριστοῦ. Τὴν πολυτιμότητα τοῦ Κέρδους τούτου μόνον οἱ ἐκλεκτὲς ψυχὲς καταλαβαίνουν. Καλότυχος, ὁποιος μπορεῖ καὶ τὸ πιστεύει. Θάρθῃ ἕνας καιρὸς ποὺ θὰ εὐλογῇ τὴν πίστιν του.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΑ

Εὐχαριστοῦμεν θερμότατα ὅλους ὅσους συμπαραστάθησαν εἰς τὸ βαρὺ πένθος μας γιὰ τὸν θάνατο τῆς προσφιλοῦς μας συζύγου, μητρός, γιαγιᾶς καὶ ἀδελφῆς Αἰκατερίνης Αὐγ. Χαλάτη.

Ὁ σύζυγος Αὐγερινὸς
τὰ τέκνα, οἱ ἔγγονοι
τὰ ἀδέλφια οἱ ἀνεψιοὶ
καὶ λοιποὶ συγγενεῖς

—Τὸ Δημοτικὸν Σχολεῖον Πολυγύρου εὐχαριστεῖ θερμῶς τὸν κ. Αὐγερινὸν Χαλάτην, τὰ τέκνα του καὶ τὴν ἐγγονήν του, διὰ τὴν ἐκ 3.000 δρχ. δωράν των, εἰς μνήμην τῆς ἀποβιωσάσης συζύγου του καὶ μητρὸς των Αἰκατερίνης.

Ἡ Διευθύντρια τοῦ Σχολείου
Χαρ. Δούκα

—Ἡ Ἐκκλησιαστικὴ Ἐπιτροπὴ Καλυβῶν εὐχαριστεῖ τὴν οἰκογένεια Αὐγερινοῦ Χαλάτη διὰ τὴν προσφορὰ 1 000 δρχ. εἰς τὸν Ἱερὸ Ναὸ Ἁγίου Μοδέστου εἰς μνήμην τῆς θανούσης Αἰκατερίνης Αὐγ. Χαλάτη.

—Ἡ Ἐκκλησιαστικὴ Ἐπιτροπὴ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγ. Ἀναργύρων Πολυγύρου εὐχαριστεῖ τὴν οἰκογένεια Αὐγερινοῦ Χαλάτη διὰ τὴν προσφορὰ 1.000 δρχ. εἰς μνήμην τῆς θανούσης Αἰκατερίνης Αὐγ. Χαλάτη.

—Ἡ Ἐκκλησιαστικὴ Ἐπιτροπὴ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγ. Ἐλευθερίου Πολυγύρου εὐχαριστεῖ τὴν οἰκογένεια Αὐγερινοῦ Χαλάτη διὰ τὴν προσφορὰ 1 000 δρχ. εἰς μνήμην τῆς θανούσης Αἰκατερίνης Αὐγ. Χαλάτη.

—Ἡ Σχολικὴ Ἐφορεία τοῦ Γυμνασίου Πολυγύρου ἐπὶ τῇ εὐγενῇ προσφορὰ ἐκ 3.000 δρχ. τοῦ κ. Αὐγερινοῦ καὶ Ἀντωνίου Χαλάτη εἰς μνήμης τῆς ἀποβιωσάσης Αἰκατερίνης Αὐγερινοῦ Χαλάτη, διαβεβαιοῖ τὴν ἔκφρασιν τῆς συμπαθείας διὰ τὸ βαρὺ πένθος τῶν οἰκογενειῶν τῆς μετοστάσης καὶ τῶν εὐχαριστιῶν της.

—Τὸ Ἐκκλησιαστικὸν Συμβούλιον τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Νικολάου Πολυγύρου εὐχαριστεῖ τὴν κ. Ἀσημίνα Χρήστου Καζάνη διὰ τὴν προσφορὰ ποσοῦ 6.000 δρχ. πρὸς ἁγιογράφησιν ἱερᾶς εἰκόνος Ἁγίου Ἀθανασίου.

ΔΩΡΕΑΙ

Ἡ θανοῦσα Αἰκατερίνη Αὐγερινοῦ Χαλάτη, ἄφηκε 4 000 δρχ. εἰς μνήμην της, ὡς ἀκολούθως:

Ἱερὸς Ναὸς Ἁγ. Νικολάου Πολυγύρου 2.000 δρχ

Ἱερὸς Ναὸς Ἁγίων Ἀναργύρων Πολυγύρου 1 000 δραχ.

Ἐκκλησ. Οἰκοτροφεῖον Πολυγύρου 1.000 δρχ.

Ὁμοίως εἰς μνήμην τῆς θανούσης ὁ σύζυγος Αὐγερινὸς Χαλάτης καὶ τὰ τέκνα αὐτῆς προσέφερον 2 000 εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Ἁγίου Νικολάου Πολυγύρου, 2.000 εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Ἁγίου Νεκταρίου Πολυγύρου καὶ 2.000 εἰς τὸ Ἐκκλησ. Οἰκοτροφεῖον Πολυγύρου.

Οἱ ἐνδιαφερόμενοι εὐχαριστοῦντες, εὔχονται τὴν ἐν Κυρίῳ ἀνάπαυσιν τῆς μετοστάσης.

ΕΥΧΑΡΙΣΤΟΥΝ ΤΗΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΝ ΓΕΩΡΓΙΑΣ

Εὐχαριστῶ καὶ συγχαίρω θερμότατα τὴν Διεύθυνσιν Γεωργίας Χαλκιδικῆς, ἡ ὁποία εἶχε τὴν ἐπαινετὴν πρωτοβουλίαν νὰ ὀργανώσῃ εἰς τὸ ΚΕΓΕ Ἁγίου Μάμαντος σεμινάριον διὰ τὴν ἐκπαίδευσιν ἀγροτῶν πρὸς ἀπόκτησιν διπλωμάτων ὁδηγήσεως καὶ χειρισμοῦ γεωργικῶν μηχανημάτων ἐπὶ δύο ἑβδομάδας. Εἶναι τόσον ἐπωφελὴς καὶ ἀπαραίτητος ἡ λειτουργία τοιαύτης σχολῆς. Ἀκόμη εὐχαριστῶ θερμότατα τὸν Διευθυντήν, τὸ ἐκπαιδευτικὸν καὶ βοηθητικὸν προσωπικὸν τοῦ ΚΕΓΕ.

Γεώργιος Δημ. Ζαφειοούδης
ὡς ἐκπρόσωπος τῶν λοιπῶν ἐκπαιδευθέντων

ΔΗΛΩΣΙΣ ΚΑΙ ΠΡΟΣΚΛΗΣΙΣ

Ἰωάννου Ρέντζη τοῦ Γεωργίου καὶ τῆς Γιαννούλας, ἐστιάτορος, γεννηθέντος ἐν Καλάμαις καὶ κατοίκου Θεσσαλονίκης (ὁδὸς Πλάτωνος ἀριθμὸς 29).

Προτιθέμενος νὰ συνάψω ἐφ' ἅπαξ ἢ κατ' ἐπανάληψιν ἓν ἢ πλείονα ἐνυπόθηκα δάνεια παρὰ τῆς Ἐθνικῆς Κτηματικῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος πρὸς τὸν σκοπὸν ἀποπερατώσεως ἑνὸς δωρόφου ἀκινήτου πρὸς ἐνοικίασιν τουριστικῶν δωματίων, καὶ νὰ παραχωρήσω αὐτῇ πρὸς ἀσφάλειαν τῶν δανείων τούτων τὸ δικαίωμα ἐγγραφῆς πρώτης ἢ πλειόνων ἑπομένων κατὰ τάξιν ὑποθηκῶν παραχωρουμένων διαδοχικῶς ἐπὶ τοῦ κατωτέρω περιγραφομένου κτήματός μου, ἤτοι: ἐπὶ τοῦ ὑπ' ἀριθμὸν τετρακόσια (400) οἰκοπέδου τοῦ ὑπ' ἀριθμὸν ἑβδομήκοντα δύο (72) οἰκοδομικοῦ τετραγώνου, ἐκτάσεως διακοσίων ἐνενήκοντα ἓξ μέτρων τετραγωνικῶν (296 Μ2), μετὰ τῆς ἐν αὐτῷ ὑπὸ ἀποπεράτωσιν οἰκοδομῆς, κειμένου ἐν τῇ ἐποικισθείσῃ περιοχῇ τοῦ Συνοικισμοῦ Νέων Ρόδων Χαλκιδικῆς, τῆς ὁμονύμου Κοινότητος τοῦ Νομοῦ Χαλκιδικῆς συνορευομένου ἀνατολικῶς μὲ τὸ ὑπ' ἀριθμὸν 401 οἰκόπεδον Ἰωάννου Δημ. Κουκούμη, δυτικῶς μὲ τὸ ὑπ' ἀριθμὸν 399 οἰκόπεδον Νικολάου Σπύρου Λυμάκη, βορείως μὲ Κοινοτικὴν ὁδὸν καὶ νοτίως ἐπίσης μὲ Κοινοτικὴν ὁδόν, διακηρύσσω ὅτι τοῦ κτήματος τούτου τυγχάνω ἀποκλειστικὸς κύριος, νομεὺς καὶ κάτοχος, περιῆλθε δὲ τοῦτο εἰς ἐμὲ δυνάμει τοῦ ὑπ' ἀριθμὸν 2499 τῆς 17ης Ἰανουαρίου 19 5 συμβολαίου τῆς Συμβολαιογρύφουσης Εἰρηνοδικείου Ἱερισσοῦ Σταυρούλας Ἠλία Λυμπεροπούλου νομίμως μεταγεγραμμένου ἐν τοῖς βιβλίοις μεταγραφῶν τοῦ Ὑποθηκοφυλακείου Ἱερισσοῦ ἐν τόμῳ ΛΖ' καὶ ὑπ' αὐξ. ἀριθμ. 1933 ἐξ ἀγορᾶς παρὰ τῶν Μαρίας χήρας Ἐμμανουὴλ Μπούλη, Στυλιανῆς συζύγου Νικολάου Τσακίρη, Αἰκατερίνης συζύγου Ἀποστόλου Ἐλευθεριάδου, Θεοδώρας συζύγου Βασιλείου Ἀρζόγλου, Παναγιώτας Ἐμμανουὴλ Μπούλη, καὶ Χρυσαυγῆς συζύγου Ἀθανασίου Μπούλη, ἁπασῶν νομίμων κληρονόμων τοῦ Ἐμμανουὴλ Μπούλη καὶ ἧν κληρονομίαν ἀπεδέχθησαν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθμὸν 1472]2—12—1971 πράξεως ἀποδοχῆς κληρονομίας τῆς τότε συμβολαιογράφου Ἱερισσοῦ Αἰκατερίνης Μόρτζου Πολίτου, νομίμως μεταγραφείσης ἐν τοῖς ἰδίοις ὡς ἄνω βιβλίοις μεταγραφῶν ἐν τόμῳ ΚΔ' καὶ ὑπ' αὐξ. ἀριθμὸν 1016. Εἶχε δὲ περιέλθει εἰς τὸν ἀρχικὸν δικαιοπάροχόν των Ἐμμανουὴλ Μπούλη δυνάμει τοῦ ὑπ' ἀριθμὸν 5.357 τῆς 30ης Μαρτίου 1974 τίτλου κυριότητος τῆς Νομαρχίας Χαλκιδικῆς Διευθύνσεως Γεωργίας, νομίμως μεταγεγραμμένου ἐν τοῖς αὐτοῖς ὡς ἄνω βιβλίοις Μεταγραφῶν ἐν τόμῳ ΛΖ.' καὶ ὑπ' αὐξ. ἀριθμὸν 1926. Προσκαλῶ δὲ πάντα ἔχοντα ἢ ἀξιοῦντα οἱονδήποτε ἐμπράγματον δικαίωμα ἢ νομὴν ἐπὶ τοῦ κτήματός μου τούτου ὅπως συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 2 παρ. δ' τοῦ Νόμου 3743]1929 «περὶ τῶν εἰς τὴν Ἐθνικὴν Κτηματικὴν Τράπεζαν τῆς Ἑλλάδος παραχωρουμένων ὑποθηκῶν ἐπὶ ἀκινήτων ἐν τοῖς Νέαις Χώραις» γνωστοποιήσῃ ἐμπροθέσμως ὅπου ὁ ὡς ἄνω Νόμος ὁρίζει τὰ τυχὸν δικαιώματά του.

Ἐν Πολυγύρῳ τῇ 19)1)1975

Ὁ Δηλῶν καὶ προσκαλῶν

Ἰωάννης Ρέντζης

Πίστωσις διὰ ἔργα εἰς Ἅγιον Ὄρος

Ἀπεφασίσθη ὑπὸ τοῦ ΕΟΤ νὰ διατεθῇ ποσὸν 650.000 δραχμῶν, διὰ τὴν κατασκευὴν κοινοχρήστων χώρων εἰς Δάφνην καὶ διὰ τὴν ἀνακατασκευὴν τῆς κεντρικῆς ὁδοῦ εἰς τὸ Πρωτάτον.

Ἀναβολὴ δημοπρασίας

Ὁ Αὐτόνομος Ὀργανισμὸς Ἐργατικῆς Κατοικίας ἀνακοινοῖ ὅτι, ἀναβάλλεται ἡ προκηρυχθεῖσα διὰ τὴν 12ην Φεβρουαρίου 1975 μειοδοτικὴ δημοπρασία δι' ἐνσφραγίστων προσφορῶν (συμπλήρωσις «Τιμολογίου Προσφορᾶς» καὶ «Προϋπολογισμοῦ Προσφορᾶς») ἀποπερατώσεως ἑπτὰ ( ) διωρόφων καὶ ἑνὸς (1) τετραωρόφου κτιρίων, ἐκ πεντήκοντα (50) ἐν συνόλῳ κατοικιῶν. μετὰ τῆς κατασκευῆς τῶν κοινωφελῶν ἔργων αὐτῶν εἰς Στρατώνιον (Χαλκιδικῆς), λόγῳ ἐσφαλμένης ἀνογραφῆς τῆς δυναμικότητος ἐργολαβικῶν πτυχίων, ὁρίζεται δὲ ὡς ἡμέρα διενεργείας ταύτης ἡ δεκάτη ἐννάτη (19η) Φεβρουαρίου ἐ. ἔτους, ἡμέρα Τετάρτη καὶ ὥρα 13.00

Διὰ τῆς παρούσης γνωστοποιεῖται ὅτι εἰς τὴν δημοπρασίαν γίνονται δεκτοὶ Κοινοπραξίαι Ἐργολάβων Δημ. Ἔργων, κατόχων πτυχίου Γ' (τρίτης) τάξεως δι' ἔργα οἰκοδομικά, Α' (πρώτης) τάξεως δι' ἔργα ὁδοποιΐας καὶ ὑδραυλικῶν καὶ Β' (δευτέρας) τάξεως δι' ἔργα ἠλεκτρομηχανολογικά, κατὰ τὰς κείμενας ἐν ἰσχύϊ διατάξεις.

Οὐδεμία ἑτέρα κατὰ τὰ λοιπὰ μεταβολὴ ἐπέρχεται.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 3)2)1975

Ἐκ τοῦ Ὀργανισμοῦ
Ἐργατικῆς Κατοικίας

Χορὸς τῶν Ἐφέδρων Ἀξιωματικῶν ὑπὲρ τῶν ἀδελφῶν Κυπρίων

Τὸ προσεχὲς Σάββατον 22 Φεβρ. 1975 θὰ τελεσθῇ χορός, τὸν ὁποῖον ὀργανώνει ὁ Σύνδεσμος Ἐφέδρων Ἀξιωματικῶν Χαλκιδικῆς ὑπὸ τὴν αἰγίδα τοῦ Νομάρχου κ. Μπαλκίζα. Αἱ εἰσπράξεις θὰ διατεθοῦν ὑπὲρ τῶν ἀδελφῶν μας Κυπρίων.

Εἰσιτήρια διατίθενται μόνον εἰς τὰ γραφεῖα τοῦ Συνδέσμου.

ΔΙΟΡΘΩΣΙΣ

—Στὴν «σημ. ΦΩΝΗΣ» ἐπὶ τῆς ἀπαντήσεως τοῦ κ. Νομάρχου παρελείφθη ἕνας στίχος ἀπὸ τὸ χειρόγραφο κειμενο. Ἡ πλήρης φράσις ἔχει ὡς ἑξῆς:

«...Καὶ πρέπει νὰ εὑρεθῇ.

Ἐπὶ τοῦ ἑτέρου θέματος διαπιστώνομε σύμπτωσιν ἀπόψεων μέχρι ὁρίου τινός...»

—Στὸ κείμενο «ΣΤΟΧΑΣΤΗΣ» ἡ φράσις «ἀφήνεται νὰ διαδέχεται» εἶναι «ἀφήνεται νὰ διαχέεται».

Περίληψις καταστατικοῦ

Διὰ τῆς ὑπ' ἀριθμ. 8]1975 ἀποφάσεως τοῦ Πολυμελοῦς Πρωτοδικείου Χαλκιδικῆς ἐνεκρίθη τὸ καταστατικὸν τοῦ ἐνταῦθα ἱδρυθέντος σωματείου ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «ΕΝΩΣΙΣ ΛΕΙΤΟΥΡΓΩΝ ΜΕΣΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΕΩΣ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΗΣ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑΣ Ν. ΧΑΛΚΙΔΙΚΗΣ» σκοπὸν ἔχον τὴν προαγωγὴν καὶ ἐξύψωσιν τοῦ πνευματικοῦ καὶ κοινωνικοῦ ἐπιπέδου τῶν μελῶν του, τὴν μελέτην τῶν ἐπιστημονικῶν ἐπιδιώξεων καὶ ἐκπαιδευτικῶν προβλημάτων καὶ τὴν παγίωσιν τῆς Χριστιανικῆς καὶ Ἐθνικῆς Ἀγωγῆς τῶν Ἑλληνοπαίδων.

Ἐν Πολυγύρῳ τῇ 11)2)1975

Ὁ Πληρεξούσιος Δικηγόρος
Χρῆστος Ἀπ. Φυργάδης

ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΙΣ ΣΩΜΑΤΕΙΟΥ

Δυνάμει τῆς ὑπ' ἀριθ. 5]1975 ἀποφάσεως τοῦ Πολυμελοῦς Πρωτοδικείου Χαλκιδικῆς ἀναγνωρίζεται Σωματεῖον ἑδρεῦον ἐν Ν. Τριγλίᾳ Χαλκιδικῆς ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «ΚΑΡΒΟΥΝΙΕΙΟΣ ΠΑΝΕΡΓΑΤΙΚΗ ΕΝΩΣΙΣ Ν. ΤΡΙΓΛΙΑΣ ΧΑΛΚΙΔΙΚΗΣ» σκοπὸς τοῦ ὁποίου εἶναι ἡ μελέτη, προστασία καὶ προαγωγὴ τῶν οἰκονομικῶν συμφερόντων τῶν μελῶν αὐτοῦ, ἡ ἐνιαία ἀπὸ κοινοῦ καὶ ὀργανωμένη ἀντιμετώπισις τῶν ἀφορώντων τὰ μέλη θεμάτων.

Ὁ πληρεξούσιος δικηγόρος
Δημήτριος Χρ. Ζαρκαδᾶς

ΑΛΛΑΓΗ ΕΠΩΝΥΜΟΥ

Ἀνακοινοῦμεν ὅτι ὑπὸ τοῦ Σαπνὰ Δημητρίου τοῦ Χρήστου κατοίκου Δουμπιῶν ἐπαγγέλματος γεωργοῦ ἐγγεγραμμένου εἰς τὰ μητρῶα ἀρένων τῆς Κοινότητος ὑπὸ ἔτος γεννήσεως 1925 ὑπεβλήθησαν δικαιολογητικὰ ἀλλαγῆς ἐπωνυμίου εἰς Σαπουνιᾶς.

Καλεῖται πᾶς ἐνδιαφερόμενος ὅπως ὑποβάλῃ ἡμῖν τὰς τυχὸν ἀντιρρήσεις του ἐντὸς δεκαπενθημέρου ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης.

Ε. Ν. Ὁ Δ)ντὴς
Δ. ΣΙΔΕΡΗΣ